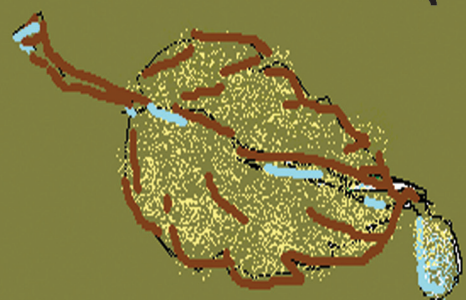

ირმა შიოლაშვილი

ფოთლების ხიდი

ირმა შიოლაშვილი

ფოთლეების სიდი

გამომცემლობა „საარი“
2009

© ირმა შიოლაშვილი - „ფოთლების ხიდი“

რედაქტორი: მინო მოსულიშვილი

ნახატი ყდაზე: ქეთევან საპიაშვილი

დიზაინერი: სანდრო ჩხეტიანი

დაკაბადონება: საგამომცემლო სახლი „სახე(ლ)ები“

ISBN 978-9941-0-1668-4

გაზაფხულის და ფოთლის ზაღადა

რალაცნაირად მიყვარდება ეს გაზაფხული -
თბილი, გულწრფელი სურვილებით,
ცოცხალი მზერით
და თითებს ვიწვდი
მისი მწვანე მიმართულებით.
თავადაც ისე მაკვირდება,
თითქოს მისი ნაწილი ვიყო -
მისი გულიდან ჩამოჭრილი,
ფოთოლივით გამძლე და სადა.
არ მაწუხებდეს ღამეები, არ ვწერდე ლექსებს,
არ მივტიროდე ჭაობებს და საწუთროს ავდარს...
მაგრამ რადგანაც ფოთოლს ვგავარ -
უნდა ვუძლებდე
ავდრებსაც, მზესაც, კალიებსაც,
მიყვარდეს უნდა
ყოველი მწვანე გაზაფხული,
ყოველი წვიმა, სიოს ჩურჩული,
აპრილების ჩვეული სურდო
და არასოდეს დამავიწყდეს ჩემი წარსული -
მიწის მაღლი და შემოდგომის მარადი შიში
და დატოტვილი მდუმარება - ცამდე ასული
და ჩემს ძარღვებში მოთქრიალე გენი და ჯიში,
სანამდე ფოთლის დარდი მაწევს -
უფლება არ მაქვს,
ეს გაზაფხული გავაწბილო -
მზეს რომ არ იშლის
და პოეზია - გულის შიგნით,
ფრთხილად რომ დამაქვს,
აპრილის ფოთლებს ვუსახსოვრო
ღვთიურ სანიშნედ.

2008.

პოეზის მონოლოგი

რადაცა ტყდება და ბოლო წერტილს
სვამს ფოთოლცვენა და გაორება.
ვერ შევიყვარე ცხოვრება მეტად –
სახეში ისე მცემა ცხოვრებამ.
გავდივარ ჩემი შეშლილი წრიდან
და ზეცის თაღებს ვესათუთები,
მწერდა და მშლიდა, მწერდა და მშლიდა
ამ დასაქცევი ყოფის წუთები...
და ახლა ასე დაღლილს და მარტალს,
და უსაშველოდ ნათელს და მარტოს,
ლოდინი გულზე ლოდივით მადევს
და სიზმრებივით არეულ მარტებს
ვიგონებ თრთოლვით და ვინც მიყვარდა,
ბოლო წერტილს ვსვამ იმის თვალებთან,
რადგან, ყოველი ყოფა იყო და
სიზმარი იყო სიზმრისგარეთა.

1995.

იანო...

როდიდან დაიწყეთ ფესვების დალოცვა...
მე ახლა მარტო ვარ და თრთოლვით ვივსები,
მიწის მღუმარება უსახოდ ბარბაცებს
და ყველა, და ყველა ბრმად მეთავისებით.
ბრმად... ჩემი მიწიდან იწყება ბავშვობა,
ჩემია, ვიბნევი და მაინც ვმთლიანობ,
იცდიან, დარდობენ და ცრემლებს აშრობენ,
რომ თქვენი სინედლე შეიგრძნონ, იანო;
რომ თქვენი ცრემლიდან დაიწყონ ბარბაცი
ხეებმა, რომლებიც სიმაღლით ძალობენ...
როგორ შევიშაღეთ, როდესაც გაგვძარცვეს
სინათლედ მოსული მზის ნიაღვარებით;
როდესაც გაგვძარცვეს და ყველა წერტილში
ჩაგვტოვეს დუმილად და მარადისობად,
მე ქვების სურნელიც რაღაცად მენიშნა
და ქვა შევიყვარე შიშველი ღირსებით
და ყველა იმედი საფლავთან დამებნა...
რა მერე, თუ გული ლოდინით ხმიანობს,
მე, ალბათ, იმიტომ მოვედი ამქვეყნად
რომ თქვენი სინედლე შემეგრძნო, იანო.

1995.

* * *

...არ შეიძლება, ლექსებს წერდე ძველი ინტიმით,
ძველი ცოდვებით მიდიოდე ტაძრის კარებთან
და სიკვდილივით გაშინებდეს რალაც მარტივი –
ბრმად მოდებული სიყვარული, გულისგარეთა.
არ შეიძლება, მოწესრიგდე, როცა სახელად
გქვია პოეტი და ფოთლებში ეძებ სინაზეს.
აჰა, საღამომ ძველი ბოღმა ამოახველა
და დასჯილივით მიგაჯაჭვა ფანჯრის მინაზე.
რა მარტივია ყველაფერი, როცა ხმაურობ
და ყველა ხდება მოყვარული და შენიანი,
და ტკივილამდე აჯადოებს შენი აურა
ადამიანებს...

მომლოდინე ადამიანებს

და რა რთულია ყველაფერი, როცა იღლები,
როცა მთიები მკერდზე აკრულ დაღებს იჩენენ;
როცა შენიდან, როგორც ჭიდან, ამოიღებენ
წყალს, რომ გვალვისგან
მშრალი გვამი გადაირჩინონ.

რა უცნაურად იტვირთები...

თუმცა ფარულად

რალაც მარადი, ჩაუქრობი ცეცხლივით გათბობს...

და სიმარტოვე - ერთადერთი თავშესაფარი

ისე მიგელის, როგორც მზისგან

დასიცხულ სატრფოს.

1995.

მოდით...

ხომ მოხვალთ. მოდით.
მე მიწას ვკოცნი.
მე მიწას ვკოცნი
და ცრემლებს ვაღრჩობ,
ზეცა როდესაც თეთრ ფანტელს მოცრის,
დიდი სინათლე მყოფნია სარჩოდ...
მოდით. დღეს ჩემში ვიღაცა ბორგავს
და კივის მიწის აუხსნელ სახელს,
წარსული ქალის ნაწნავებს მოჰგავს
და ქალის თვალებს სიამით ახელს.
და ქალი – მიწის ცრემლივით სუფთა
კანკალებს, როგორც დაჭრილი შველი,
მე წარსულს დიდი ფილტვებით ვსუნთქავ
და ქალიც ჟამის სუნთქვაში მშველის.

მე ვკოცნი მიწას და რადგან მიწა
კანკალებს ვნებით და ჟრჟოლა ახრჩობს,
ვაცილებ გულზე დარჭობილ ხიჭვებს
და მზიან ღიმელს ვუტოვებ სარჩოდ.
მოდით...

1995.

* * *

ახლა ამ მიწას ატკივდება ჩემი ცხოვრება
წვიმის ხმაურში დაბრუნებულ
თეთრი ვარდებით,
ეს დაბრუნებაც მხოლოდ მიწას ემასხოვრება,
ემასხოვრება მოლოდინად ან დაბადებად.
ეს დაბრუნება სინანული იქნება, ალბათ
(წყვილიაღს ბეჭებზე სიყვარული ჩამოაღნება),
მე... უხმაუროდ ჩავისუნთქავ პროსპერ მერიმეს
და დამსხვრეული სარკის ხმაზე ავხარხარდები.

1994.

კდის მონოლოგი

ჩემი ზურგია სისხლიანი
და ხერხემლიდან ამოზრდილი მოუთმენლობა
თვალებით კვეთავს
სინანულით დადვარჯნილ კისერს.
შევჩერებივარ მოფრიალე ნისლის ნაწნავებს
და მარტობას აუხდენელ სურვილით ვივსებ.
ერთ დროს თავადვე ავიკრძალე, რომ ხელებიდან
ამომეზარდა სიყვარულის ლამაზი ვარდი
და, ახლა, ზურგის სისხლიანი ლაქები მამხელს
რომ ფესვში ჩაზრდილ დანაშაულს
ძალიან ვდარდობ.

და ნისლის თეთრი ნაწნავები სურვილებს კვეთავს.

2005.

ბონის დღიურიდან

რაინს გულამდე ჩასდის მოწყენა
და ჩემი მზერაც გულამდე ჩასდის...
და თვალის ანკესს - ღრმას და ორწვევრას
მოსდევს თევზების სიბრძნე და დარდი.
„ჩემი მდინარე“ - ვამბობ და მიკვირს,
რომ უცხოს ასე უტიფრად ვჩემობ...
ის კი - მშვიდი და ბებერი წიწკვი
იხდენს დრო-ჟამის სუნსა და გემოს.

2008.

ფოთლების ხიდი

მე ახლა ვმარტოობ. ძველი იმედებით
ვის მიუღწევია სიმშვიდის კარამდი.
შუაში ფოთლების ხიდია, ბატონო,
და ხიდზე ისვენებს რაღაცა მარადი.
შუაში ფოთლების ხიდია, ბატონო,
და, თუმცა, ცხოვრებაც ძალიან მომწონს,
მანაც გონებით, გონებით ვმარტოობ -
ვერდიდები საწუთროს ჭუჭყსა და ლორწოს.
ბატონო, მე ვიცი, საიდან იწყება
ყველაზე ლამაზი სიზმრების ფერები.
სიყვარულს როგორი ცრემლებით იწყებენ,
როგორი სიტყვებით, როგორი ხელებით...
მე ვიცი სურნელიც, მაგრამ ამ ტალახში
ვერ ვარჩევ რაღაცას, რაღაცას ვკარგავ...
სხეული იღლება უაზრო თამაშით
და დაუსრულებელ ცხოვრების ხარკით
და ცდილობს გაქცევას,
და ყოფის მტვერტიალს
ბოლმა მშრალ ხახაში აწვება უხმოდ.
ბატონო, მე ვიწყებ უაზრო ხეტიალს
და ყველა მარტოსულს ჩემს წრეში ვუხმობ.

შუაში ფოთლების ჭრელჭრულა ხიდია
და ხიდზე თვლემია ნაცნობი სურნელის.
ზეცაში რძისფერი ღრუბლები მიდიან...
ვმარტოობ... სულს მიწის ტკივილებს ვუნელებ.

1992.

ბ. ბ.-ს

მე ვიყავი ხე - რომელსაც
მარადიულობისკენ უბიძგა ღმერთმა,
მე ვიყავი მგელი -
რომელიც მგლებში ცხოვრობდა და
ეწინოდა მგლად დარჩენის.
მე ვიყავი ლოცვა,
რომელსაც ბაგეებს ულუწებდნენ და
მერე ფარული და
შემპარავი მზერით უსწორდებოდნენ.
მე სიკვდილი ვიყავი და
უსიკვდილოდ გარდავიცვალე,
რომ ახალი დაბადებით გადამერიეთ.
მე ტკივილი ვიყავი და ვიგრძენი გენი,
რომელიც მიწაში ფეთქავდა და...
ვიკივლე, ვიკივლე!!!
მაგრამ კივილი არცვინ გაიგო და...
მანც გამისწორდნენ!
მე ვიყავი ქარი და, ვიცოდი, რომ
ამ სამყაროში ვერსად ვერ გაიქცევი,
რადგან ირგვლივ ჭაობია და
უსწორმასწორო მოლოდინები.
დაგიტირეთ, დაგიტირეთ მხეცის ღრიალით!

მე დავიმახსოვრე თვალები და მოლოდინი
და არეული ნაბიჯებით წავედი, რომ
დასასრულით დასაწყისი აღმომეჩინა.
მე ავივსე და განვმარტოვდი როგორც მზე,
როგორც მიწის ნაპრალიდან ამოსული
სველი გოდება

და წავედი...

წავედი, რომ მოვსულიყავი
თოვლად, წვიმად, მონატრებად და
დამესაჯეთ მგლობისათვის, სიძულვილისთვის.
მე წავედი და დავტოვე მზე -
დამდნარი მიწა.

1994.

ვარ ხამამაღალი

ო.ჭ.-ს

უკვე დასრულდა. თუმცა ვიცოდი ცხოვრებას რაღაც სხვა სურდა ჩემგან, თუმცა ვიცოდი, მაინც ათრთოლდა ბავშვის ტკივილით შეშლილი სული. მე ცრემლი მეცვა და ყველაფრიდან გამოვდიოდი ცრემლივით სველი, მიწა კი, მიწა სხვაგვარად მხსნიდა და პურს მიწვდიდა დამჭკნარი ხელით და ნაფლეთები, რომელიც მწამდა იყო სინათლით თავბრუდამხვევი, და კულისებში ვაღრჩობდი ფარდებს გადარეული ქარის სახელით და უხმოდ ვთრთოდი, თუმცა ქარიდან მრჩებოდა დიდი სიშლეგე დაღად და ვიწოდებდი სურვილს ხვალიდან, რომ წარსულისთვის მეჩუქნა რაღაც. ვგრძნობდი, წარსულში ინახებოდა პირველი თრთოლვის თეთრი ფესვები და ვბრაზდებოდი, რომ ვერ ხვდებოდნენ ვის ეძღვნებოდა ჩემი ლექსები, და ვდუმდებოდი, როცა ყველაფერს სვამდნენ ჩარჩოში და მთვლიდნენ ბალოად. მინდოდა, სიტყვა შემომენახა წარსულის ტრფობის მშვენიერ დაღად და როლებიდან ვარჩევდი ბოლოს - როლს ადრეული სიტყვებით შეშლილს, რადგანაც სიტყვა მიყვარდა მხოლოდ და სიტყვის ცრემლის მომწყვდევა პეშვში და ვჯერდებოდი პოეტის ილბალს, ილბალს - მითიურ სიზრმის ნაშვილებს.

ხან ცხოვრების მტვერს ვირგებდი ნიღბად,
ხან ბგერებს - ჭრელებს და ჩამოშლილებს
და ძველისძველი სხეულით ვგრძნობდი
სხვა სინათლეს რომ ელოდნენ ჩემგან.
თუმცა ტკივილით სავსეა კორდი,
თუმცა ცდუნების ნაპირებს ვხერგავ,
მაინც მგონია, დიდი პეშვიდან
ჩამოგორდება რაღაც მარადი.
მე, ალბათ, მთვარის დარდი შემშლიდა,
ცხოვრებას წუთებს რომ არ ვპარავდე.
ალბათ, სურვილიც ყალბად მემშვიდა
(სურვილი, თუმცა, მემახსოვრება),
მაინც მგონია, ჩემი პეშვიდან
რაღაც არყოფილს ითხოვს ცხოვრება.

1996.

გასვლა ფოთიანი ნრიდან

იმ თამაშიდან გასვლა რთულია,
მე მეშინია და ვიკარგები...
ეს ძველი რწმენის დასასრულია,
დაზაფრულია სული ხარკებით.
იმ თამაშიდან გასვლის მსურველებს
ელით სევდა და არაფრისქონა.
გაითიშება სულის ზუმერი,
დუმილს დუმილით გამოიგონებს
და წრის გადაღმა იქნება ფეთქვა,
იქნება თრობა ცითა და ნამით
და გამჭვირვალე გულების ხეთქვით
გადაარჩენენ უზუსტეს წამებს
და ამდენ „და“ -ში ჩარჩენილ ნაღველს
შეატოვებენ ოქტომბრის ბგერას,
(სული როდესაც გლუვ კარებს აღებს,
სასწაულების უზომოდ სჭერა).
...და ამდენ „და“-ში ტრიალებს რაღაც...
ძალიან მარტივს სთელავენ უხმოდ.
ვის დასჩენია ფოთლები დაღად,
ფოთლები, ანდა, ვის ცრემლებს უხმობს...
საიდან თმების სურნელის სუნთქვა,
საიდან ღამის თვალების ფერი,
ატმის ტოტებსაც რაღაცა უთქვამთ,
გაფრენილ სიტყვებს შესთხოვენ შველას
და შიში შვენის წრიდან გასულებს,
მთვარის ასულის ღამაში შიში...
მეც დარდი ასე თუ დავასრულე
იქნებ სიყვითლეც ხელახლა იშვას
და შეგარჩეთ ჩემი ძველი სურვილი,
რომელიც ერთდროს ვერა ვთქვი ენით:
რომ შეშლილ ქარში შეტოვილ ფოთლებს
მინდოდა, რაღაც ჰქონოდათ თქვენი.

ნადი...

ეს შენ ხარ, მთვარის თეთრი ასული
და ნისლიანი სულის ხეტება,
სცენაზე როლებს ისე ასრულებ
დასაკარგავად არ ემეტები
იმ უხილავი სცენის რეჟისორს
და გაწვდის სცენარს თოვლის თითებით,
თუმც ვერ ხვდებიან, რა ჰქვია შენს როლს -
ამონთება თუ გადაფითრება,
ვერა ხვდებიან... და უცხო როლებს,
და უშნო როლებს გირჩევენ ხოლმე.
შეუღწევია შენი სინათლე
იმ უნათლესი სინათლის ლტოლვით,
შეუღწევია და ისე დუმხარ
როგორც ტკივილის განმეორება.
თმა უთეთრდება სამყაროს ქუხილს,
ჩამოხეთქილი ცრემლის ტბორებით
და ისე დუმხარ, როგორც სინათლე...
და დუმილს უხმო როლებს არქმევენ.
უწვდომი ნატვრით სევდა ინატრე,
გული დაგმანე თოვლის სარქველით
და უხილავი ფერის მანტიით
მიუახლოვდი შეუცნობ წადილს...
აქ სიყვარულიც არ გაბატონეს
და ამიტომაც ჯობია, წადი!
წადი... კულისებს იქეთ ზეცაა
და ფეთქავს შენი თეთრი გზაწვრილი,
მიწაზე ფეხი თუ მოგეცარა,
სითბო ვარსკვლავებს გაუნაწილე.
წადი... აქ სცივათ მთვარის ასულებს
და შენი ბინდიც ბინდისფერია.
ზღაპარს ლამაზად რა დაასრულებს,
მტვრიანი ლაქა თუ შეერია.

ხსოვნის ნაპირი

მაცა აბულაშვილის ხსოვნას

ვინ მორთო ჩემი მოგონება სამკაულებით,
ან იმ თვალების სიცივეში ვინ ჩამასახლა,
დატყეხთ ლოცვით ავსებული სველი გულები
და დააყარეთ სითეთრეში ჩაძირულ სახლებს.
დღეს ჩემი რწმენა გაბზარული სარკის გულია,
სადაც მიგნებებს ინახავენ მკვდარი სიზმრები.
დეკემბერს ცრემლის ნაფეხურზე ჩამოუვლია,
დაღლილს ტკივილით, მოგონებით, აფორიზმებით
და სარკესავით დამსხვრეულა რაღაც წყვილიადში
(ჩემი ბავშვობის აკორდებსაც ბგერა შეშლიათ),
ძველი სიზმრები მოგონების ფსკერზე მიაშრეს
და, მოგონებებს მისტირიან, სავსებეშვიანს.
მეც დამამსხვრიეს
გარდაცვლილი სიზმრის ზარებმა,
მეც, დატყეხილმა, დავიტირე ხსოვნის ნაპირი,
ჩემი ბავშვობაც ფეხაკრეფით მიიპარება -
ათრთოლებული სხეულიდან გასვლას აპირებს.
ვცარიელდები და მაშინებს ის მონატრება,
ერთხელაც თავს რომ შემახსენებს და ამაკივლებს...
ვიცი, დღეები დაღლილ სულზე შემომადნება,
სულზე, რომელშიც გარდაცვლილი მზერა ჩაკირეს.
აირევიან აჩრდილები. მე რომ მაშორებს,
იმ დღეებივით გაფითრდება მიწის სხეული...
ჩემი ბავშვობა გატყეხილი სათამაშოა,
მთვარის სხივებში ნაწილ-ნაწილ მიმოზნეული.
ჩემი რწმენა კი გაბზარული სარკის გულია,
სადაც მიგნებებს ინახავენ მკვდარი სიზმრები...
დეკემბერს ცრემლის ნაფეხურზე ჩამოუვლია,
დაღლილს ტკივილით, მოგონებით, აფორიზმებით.

1996.

* * *

ვინ გაჰყვება ჩემს ფიქრიან აჩრდილს,
ვინ მიაგნებს ჩემს დარდიან ლექსებს.
უეცარი სიმარტოვე მაწვიმს,
უეცარს და არარსებულს ვეძებ...
მოვარდისფრო ანგელოზთა სუნთქვას
და სიცოცხლეს - ლექსის ტირილს ვადრი...
სად გავექცე, სად გავექცე მუზას,
როცა სიტყვებს ლექსი თვითონ მაცლის.
სად გავექცე უმარტივეს როლებს,
სად ვიპოვო უნაზესი ფერი,
გაიფანტა სურვილები ისე,
როგორც გზაზე უეცარი მტვერი.

1988.

ლამე და გაზაფხუდი

აქ მთვარის ნაფლეთი გდია.
ლამე ახამხამებს თვალებს.
- გიყვართ გაზაფხული?
- დიას!
ვპასუხობ ოცნების ქარებს.

ქარს ღრუბლის ნაფლეთი მიაქვს.
წუხილი თეთრ ბაფთას იქნევს...
- გიყვართ პოეზია?
- დიას!
ვპასუხობ გალუმბულ ფიქრებს.

ირგვლივ მოლოდინი მეფობს
და კითხვას ებმება კითხვა.
აყრუებს ტერასებს ექო
ძველისძველ, გალუმბულ ფიქრთა.

1988.

და ეს მზე ჩემი სამოსახლოა

მე ვხედავ დუმილს და მეშინია...
და მარტობაც ისე ახლოა...
ეს მთვარე ჩემი კვნესა, ფიქრია
და ეს მზე ჩემი სამოსახლოა...
შიშსა და ფიქრებს რაღას შევჩივლებ
თუ მარტობის ტანჯვით ვივსები
და მრჩება მხოლოდ უცხო სევდა და
მხოლოდ ლექსები, მხოლოდ ფიქრები.

1987.

* * *

„ქარმა შეარხია რტოი ძეწნისაი“.
ანა კალანდაძე

რა იყო - ნუთუ მომეჩვენა თქვენი აჩრდილი,
უნდა დაგშორდეთ, დაშორება თუმცა მათებს.
ქარის კვიღში იდგა ძეწნა ხელებგაწვდილი
და მისტიროდა გადაცრეცილ დღეთა ქაოსებს...
რამდენი ლექსი დაწერილა ასეთ სევდაში...
სიმარტოვეს კი თავი მაინც ვერ დავაღწიე,
მივუახლოვდი მოგონებებს ფერთა სულთქმაში
და რტოი ძეწნის ღიმმორევით გადავარწიე.

1989.

ბ-ს

*„აღბათ, სული უფრო მალე მოაღწევს შენამდე,
ვიდრე ჩემი ბარათი“.*

მეგობრის წერილიდან.

ბარათი იყო ისეთი თბილი,
ისეთი სავსე და ცრემლნარევი,
შემომრჩა სულზე ცისფერი თრთვილი
და აღსარებით სავსე თვალები
ვიხილე ცხადად... ახლა ვრწმუნდები,
სულმა ნამდვილად მოასწრო ბარათს...
დამეწევიან თეთრი გუნდები.
დღეებს გამითბობს ფიქრების ფარა
და იმ მესამე გზის ძიებაში
დაფარავს სული ცისფერ გზაწვრილებს,
ჩვენ ხელმეორედ დავიბადებით
თუ მზის სხივებმა არ გაგვაწბილეს.

1990.

* * *

გული მაინც თქვენთან დარჩა,
გული მაინც ვერ მოვთოკე...
ზეცა ღრუბლებს გაესარჩლა.
ჭაობიდან გამოვტოპე.
რა ვთქვა, ნათლად მომეჩვენა,
სისხლი გულზე შემომაწვა...
გული მაინც ვერ მოვთოკე,
გული მაინც თქვენთან დარჩა.

1988.

იწრემლება ფერი

რად მაშინებთ ცრემლებით,
რად მახარებთ სიტყვით,
ლექსში ველარ ვეტევი,
ლექსის გარეთ ვილტვი.

პოეზია ფართხალებს,
პოეზია ფეთქავს,
არასდროს მეშინოდა,
რაც არ უნდა მეთქვა,

არასდროს მეშინოდა
ლამის შავი ფიქრის,
ლექსებივით ოცნება
ცის კიდურზე მიჰქრის.

იცრემლება დღეები,
იცრემლება ფერი,
მაგრამ ლექსი თამამად
სიცოცხლეზე მღერის.

1988.

ჩანახატი

„მკვდარ თითებს შორის იღვრებიან ნაცრისფერი მარგალიტები“. გეორგ თრაქლი

ვდგები. ხმამალა გკითხულობ თრაქლის.
ხმაური სუნთქავს ოთახის იქეთ.
ეზოში მშრალი კვილით დაჭქრის
ქარი და უხმოდ ემხობა პირქვე.
რა მესმის... რომელ მოლოდინს ვუხმო,
რომელი დარდი მიჩანს ბრკოლებად.
ეზოში ქარი ქვითინებს უხმოდ,
ფანჯრიდან სუნთქვა მიიბოლება.

1995.

* * *

მომიფონებენ გულზე იმედად
სიზმრებს ფერებით შენაკოწიწებს
და მერე, ალბათ, დარდის ქვეყნიდან
ნაბიჯარევით მოსვლა მომიწევს,
ჩამოდნებიან თეთრი ღრუბლები,
დამელვრებიან მხრებზე ჭიუტად
და ქარი მზესთან გასაუბრებით
სულს სიყვარულის ყვავილს მიუტანს.
საოცარია, როცა მციოდა
გულზე ყინულის ლოდი დამადეს,
ჩემს ნაკვალევზე ქარი კიოდა,
ქარი კიოდა მოაქჟამამდე,
მოაქჟამამდე მომყვა სიფითრე
ყოფიერების ვერშეთვისების
და, ამიტომაც, გამორჩეულად
მესხვისებით და მეთავისებით,
ღმერთია მოწმე, არ მყვარებია
არსებული და შექმნილი ჭერაც,
რწმენა დავკარგე სიზმრის საზღვართან,
რწმენა დავკარგე და მაინც მჭერა
რომ მომიფონებთ გულზე იმედად
სიზმრებს ფერებით შენაკოწიწებს
და, მერე, ალბათ, დარდის ქვეყნიდან
ნაბიჯარევით მოსვლა მომიწევს.

1991.

არაფერი არ ვიცოდი

არაფერი არ ვიცოდი,
ღობე-ყორეს ვედებოდი,
წლები ფურცელს ეკვრებოდა,
წლებთან ერთად ვბერდებოდი.
ვერაფერსაც ვერ ვხედავდი,
ვერაფერსაც ვერ ვხვდებოდი,
ზოგჯერ ფიქრებს გავუბოდი,
ზოგჯერ ფიქრებს ვნებდებოდი,
ზოგჯერ დარდით ვორდებოდი,
ზოგჯერ ღიმით ვერთდებოდი...
არაფერი არ ვიცოდი,
ღობე-ყორეს ვედებოდი.

1988.

* * *

დგანან მხედრები -
გაცვეთილი გულის ფეთქვაში
უცდიან დილას და ეშინიათ,
ღამე ისე არ გაილიოს,
ვერ მოასწრონ ანდერძის თქმა
ათინათებთან.

1990.

* * *

ამ ერთხელ კიდევ მოგიტევებ
და, თუკი გინდა,
მთელი ცხოვრება
დათმობაზე წავალ შენდამი...

ერთის პირობით -
თუ ლექსებიც მოგიტევებენ.

1990.

ინმა შილაშვილი

* * *

იცინის ბავშვი...
და სიმწუხარეც ხათრს ვეღარ უტეხს...
ატმის ყვავილი კისკისა ქარს
დალაღებს უხვევს...
(ატმის ყვავილის ერთი ფურცელი
დაფრინავს ცაში).
ვერ ვხვდები, როგორ, მაგრამ სცივათ
მწუხარე ფოთლებს.

1987.

შემეშველეთ...

ზღვის ნაპირზე
ზღვისფერ ტალღას
ტალღა ტალღად ეკონება,
შემეშველეთ, თორემ მიწა
მართლა მიწა მეგონება.
შემეშველეთ, თორემ სული
ზეცისაკენ მიისწრაფვის,
მონატრებად შემრჩენია
თეთრი ქაფი.

ჰოი, გულო, გულისფერი
გაგულებით გამახელე,
რა ლექსები, რა ლექსები
გადაარჩენს ამ სახელებს...
დასისხლული თითები და
გაპასტული უჯრედები,
რით მოგხიბლოთ, როცა თავად
ტკივილს ველარ ვუჯერდები.
ეს ტკივილი ტკივილისფერ
ტკივილს ისე მიკრობია,
ისე მტანჯავს უსახობა
და სიმართლე დაჩაგრული.
ირევიან აჩრდილები,
სულს სისხლისფრად შერჩენია
ჩამომდნარი მოგონება
ტალღასავით აჯაგრული.

ზღვის ნაპირზე
ზღვისფერ ტალღას
ტალღა ტალღად ეკონება,
შემეშველეთ, თორემ მიწა
მართლა მიწა მეგონება.

1991.

* * *

შელამებისას იწყებოდა ქარის კვილი,
თეთრ მოსასხამებს ისწორებდნენ მოგონებები
და ჩემს ოთახში შემოდდიოდნენ.
და კედლებიდან ჩამონაჟონ მომწვანო სევდას
საუცხოოდ ეხამებოდა
ქარისა და მოგონების იდუმალება.
მაშინ, ცხადია, ვერ ვხვდებოდი,
რომ ოცნებაში დაკარგული თეთრი წუთები
აღრე თუ გვიან
ჯალათივით მომიჭერდნენ სულზე მარწუხებს
და გლოვისათვის გამამზადებდნენ.
მაშინ ყველაფერს დამტვერილი ნისლი ეფარა
და მეც ვერ ვგრძნობდი,
საიდან, როგორ ვუღებდი სულის მოცისფრო კარებს
სიყვარულით გამთბარ ფერადებს,
არც ის ვიცოდი, ოდესღაც ნაზი ფერადები
მკაცრ მოგონებად თუ იქცეოდნენ
და ჩემს მომწვანო, მომცრო ოთახში
სანთელივით ამინთებდნენ სასოწარკვეთას.

1991.

ცოცხა მყოფნიდა

რაც მთავარია, იყო სიმშვიდე
და, როგორც მუდამ, ცოცხა მყოფნიდა.
ღვთის გულისათვის, ნუ მომირიდებთ,
ნუ ჩამომართმევთ ღიმილს ყოფითად.
ცისკრისფერია ცისკარი მხოლოდ,
სევდისფერი კი - რაღა არ არი...
გადაირია აგვისტოს ბოლო,
ამტკივდა სულის ძარღვი მთავარი
და დაფლეთილი ზეცის კვილში
მოთეთრო ფოთლებს შემომატოვეს...
ვიცოდე მაინც, ვისი ბრალია
ჩემი სიმშვიდე და სიმარტოვე.

1991.

იოანეს

1. ეს ევროპის შუაგულია

ის ამბობს: უცნაურია, სად ისწავლე
უნებლო სახეებზე ამგვარი მსჯელობა.
ეს ევროპის შუაგულია,
სიყალბით დაღვარჯლოლი
და ადამიანებს გონება
ფერების შერჩევისკენ აქვთ მომართული,
რომ აკრულ ნიღბებზე
მომცინარი მზეები აიხატონ,
ან ფერადი ვარსკვლავების ყალბი ნათება.
შენ კი რამდენად გულუბრყვილოდ
ცდილობ ხოლმე –
ამტკიცო რაღაც სიკვდილიდან წამოყოლილი.

1999.

2. ვიცი, რომ ჩემთან ხარ

განა არ ვაღიარებ, რომ ძალიან უცხოა
ჩემი გული ამ მდულარე სიყვარულისთვის,
რომ ისე ვაწყდები შეშლილ შუალამეს
თითქოს დალუქულ სკივრში ვრიალებდე.
მიყვარხარ, ვამბობ და თავადაც ვერ ვხვდები
რატომ მეხსნებიან ახალი იარები,
ვერ ვხვდები, თუმცა კი მუდმივად ვაღიარებ,
რომ მიწის ნატეხები მზის ირგვლივ ტრიალებენ.
მეც თეთრი მიწა ვარ და ჩემი ნატეხები
მზის ნაწილაკებმა უსიტყვოდ გათვალეს
და ახლა დამცინის შიშველი სამყარო

და მახევს სახიდან ვარდისფერ სათვალეს.
ვიცი, რომ ჩემთან ხარ და მაინც მაწუხებს
რატომ ვერ ვკითხულობთ ერთმანეთს ბოლომდე,
მე შენი ნეკნი ვარ უცხო ნაწილებით.
შენ გინდა, ყოველთვის შენს გვერდით ცხოვრობდეს
ჩემი მოთმინება და ჩემი ნუგეში,
რომელმაც ათასჯერ უხმოდ აღიარა,
რომ მაინც მარტოა შენს ძლიერ უბეში,
რომ მოსწონს ყოველი გახსნილი იარა.

2008.

3. ჩემი ქართული სისხლი

დღეს ნახევრად ვარ შენი ნაწილი.
ჩემი ქართული სისხლი და
ლექსით გათანგული პოეტის ბაგე
ჯიუტად გარბის შენი ღამიდან
და კოშკებს თავის მიწაზე აგებს.
თუ მიუხვდები იდუმალ სევდას
ძვირფასი ცოლის ბაგეს და თითებს
და მზერას – ღამის ფსკერზე რომ ხედავ
და ამ მზერაში ჩამსხვრეულ მითებს,
თუ იგრძნობს შენი ამაყი სისხლი –
სხვა მითებით და ზღაპრებით სავსე...
დაფარულია ეს ღამე ნისლით
და წვიმა დასდის ლოდებს და ხავსებს.
მე მღვრიე მზერით გავრბივარ შენგან
და ხელი - მთვარის სხივად გაწვდილი
სხეულში წარსულ ტკივილებს ნერგავს...
დღეს ნახევრად ვარ შენი ნაწილი.

2004.

4. ყოფილი კაპიტანი

ყოფილი კაპიტანი ისეთი სათუთია,
ცხოვრებას პოეტის სიზმრებთან იყოფს.
მე უკვე გამოვტყდი, რომ მისი თვალების
ღრმულებში ჩამხრჩვალ ცისფერი მიყვარს;
რომ მისი ცისფერი ჰგავს სიზმრის ნარჩენებს
და რწმენას - ოცნებიდან ამოყელილს...
ცხოვრება მიწიერ სასწაულს მაჩვენებს -
მიწიერს სიყვარულად დავიყოლებ.

2001.

წრებე ბრუნვა

ვცარიელდები.

ჩემს სიყვარულებს

ერთფეროვნების მტვერი ედება,
იქნებ მიხდება დარდი ფარული -
ქანცვალეული ხეტებ-ხეტებით,
ვცარიელდები.

დილა აბარებს

სულს გამჭვირვალე დილის ფეთებას,
არ შემახსენო, რაა მთავარი,
მიწისთვის რატო არ გემეტები.
მავსებ თუ თამაშს ვიგონებთ ახალს
ან ვენაცვლებით მფეთქავ სიტყვათა,
ვერ გამოვძერწე დემონის სახე,
ვერც დავადგინე, როდის ინათებს.
ნუ მკითხავ, კითხვა არაფერია,
როცა კითხვებიც წარმავლად მათოვს...

ერთფეროვნების მტვერი ერია
ოდესღაც ყოფით გადაღლილ მნათობს
და მაოცებდა უბრალო სხივი -
უბრალოებით მარადიული...

მე ახლა ჩემი სინათლე მტკივა

ასე რთული და ასე იოლი,
მტკივა და თუმცა შენ რას მიშველი,
მანინც შიშველი ნატვრა ვარ მხოლოდ
და ჩემი ფიქრი - თვალეზიშერა
მზისგან დასიცხულ ბილიკზე გორავს.
შენ რას მიშველი... როგორ ანთებ
მინავლებული მზერის ფეთებას,
როგორ მოხიბლავ თეთრი ბარათით

სულს - მიწისთვის რომ არ გემეტება
და მზერა - ოდნავ დახრილი ჭრილით,
და სული - მწვანე ფიფქით ნაფერი...
შენ - მონატრების უფერო შვილი,
მე - ვარსკვლავების სადა საფერი...
ჩვენ - უსაშველოდ გადაღლილები
დიდი ცრემლით და მარადისობით...
ცაზე ირწევა ოქროს დიღები,
ცა უჩვეულო ნათლით ივსება
და ვმეორდებით. ჩვენ ვმეორდებით,
ჩვენ ვემსგავსებით დილის ფეთებას
და, გვიხარია, რომ ერთმანეთი
ყოფის მტვერისთვის არ გემეტება.

1996.

* * *

მან დაწერა: „ჰაერი მტკივა“
და სულის რაფას
დაბინდული მზერა შეავლო,
ხოლო ხელები
მოტეხილი ტოტივით ეწყო
საკუთარი მუხლის თავებზე
და აქერცლილ თითებს შორის
ირწეოდა მოყვავილე სიტყვის სინედლე.
ჰაერი კი გარდაცვლილი ფერივით თრთოდა
გაფითრებულ და მზედანატრულ
სულის რაფაზე

1999.

* * *

ქალბატონო,
მე მშურს თქვენი მშრალი სიყალბე,
დახვეწილი მანერები
და გულსგარეთ ჩამოქნილი
სიტყვების გალა...
ქალბატონო!
როცა თქვენ ჩემთან ჩაიმუხლებთ
და პოეტების მოუწესრიგებლობას
მიართმევთ ყვავილს
(მხოლოდ ერთ ყვავილს, ქალბატონო,
ვარდს ან კესანეს),
ყალბი იქნება ნეტავ ცრემლიც,
რომელსაც დაღვრით?!
კადნიერია ჩემი ლექსი,
ხომ, ქალბატონო!
კადნიერია...
მაგრამ მაინც ნუ გამიწყრებით,
მე მართლა მშურს თქვენი სიყალბე,
დახვეწილი მანერები
და თვალეზში ჩაყინული
ტალღის სიმწვანე
(ჩემსავით არ ბობოქრობენ
თქვენში ქარები).
და, ხანდახან მშურს, ქალბატონო,
მართალი თუ გსურთ,
თორემ ჩემს ცრემლში
მიწა როგორ შემოეტევა.

1995.

* * *

როგორ ავივსო,
ან მონატრებას
რითლა ვუშველო ამ დასაბუგავს.
რალაც მაკლია...
მოგიგონებ და
ცრემლი ამოწვავს გაყინულ გუგებს.
რა შეიცვალა, თავად არ ვიცი
მეც შევიცვალე (არცთუ უჩინოდ)
და ვწუხვარ ზრუნვით -
ეგება ლექსებს
ბავშვური სუნთქვა გადავურჩინო.
ეგება ლექსებს მოვაკლო ცრემლი,
ისევ მე...
ოლონდ ლექსებმა არა,
ყველაფერს ამბობს ჩემი თვალები
და მაინც, მაინც რალაცას ფარავს.
ვდუმდები.
ვიცი, ფიქრის ჩრდილები
ტკივილს ღამეებს ველარ უთევენ,
რადგან ლექსები ბრმა ახირებით
გაძლების ნიჭსაც ისაკუთრებენ.
მე კი რა მრჩება -
მხოლოდ სიფითრე
და მონატრება იმქვეყნიური,
დრო კუზიან წელს უხმოდ მიითრევს,
ბოლმით იხრჩობა ძველი დღიური.
რა შეიცვალა, თავად არ ვიცი,
მეც შევიცვალე (არცთუ უჩინოდ),
და ვწუხვარ ზრუნვით -
ეგება ლექსებს
ბავშვური სუნთქვა გადავურჩინო.

1992.

* * *

„ბავშვი უცხო ჩანს და შეცვლილი“
გრიგოლ რობაქიძე

ბავშვი უცხოა და შეიცვალა.
ბავშვს სიყვარული ალაპარაკებს.
და, როცა გზაწვრილს მიჰყვება ცალად,
თავის ორეულს უსმენს არაკებს.

ბავშვი მართა და ყველა წერტილს
ამოწმებს თვალის მშრალი გუგებით
ხანდახან ღრუბლის სველი მზერიდან
ფეხთით მოლოდინს ჩამოუგებენ

და იცის, მიწის სხეულს, სენიანს,
როცა ზეცაში ნახავენ ასულს,
ბავშვს უწოდებენ მერე გენიოსს
და სიყვარულზე მოსთხოვენ პასუხს.

1994.

ეკა ასათიანს

და ჩემი ცრემლით დაიხრჩობა მთელი სამყარო!
- ეკა! სიკვდილებს ვერასოდეს ვერ გავეჭეცი
და, თუმცა, გულზე ენძელები გადმომაყარეს
მაინც წამეჭეცა სიმშვიდის ხე, მაინც წამეჭეცა!
ეკა! ამ ტკივილს,
აღბათ, რაღაც სარჩულს მოსდებენ
თდა სინანულით აურევვენ სიმარტოვეში.
იქნებ ჯობია, დავამსხვრიო სულის გოდება,
იქნებ ჯობია, ამ სიგიჟის როლებს მოვეშვა.
ეკა! სიკვდილის სცენასავით დუმს საფოთლეთი
და ფოთლებივით გაუთელავთ ყოფიერება,
დაუწუნებენ, აღბათ, ახლა ღობე-ყორეთა
ნარ-ეკლებივით შემოჩვეულ ცრუ დაპირებას.
ეკა! რითმებიც იფანტება, იქნებ მიშველო,
როგორ ჰგავს ახლა ეს ტკივილი
ბავშვობის სიზმრებს,
შენ დარჩი ჩემში ჭიუტი და თვალბეგიშერა
და ძველი მზერით გაყინული სამყარო იძრა.

და, ჩემი ცრემლით ამოიხრჩო მთელი სამყარო!

1993.

პანიზის დლიურიდან

დაგიმახსოვრე. თუმცა განცდა, მე რომ მაწვალებს
ვერ გადამირჩა გაუხუნარ შინაგან განცდად,
რადგან სენაზე არეკლილი შუქი წამწამებს
მოსალოდნელი გულდაწყვეტის

ცრემლებად დასცდა.

იქნება სჯობდა, დამრჩენოდი მარად ოცნებად
და შენს სასწაულს სველი ხელით არ შეგხებოდი.

ხვალ ვიცი, ლამაზ მოგონებად ჩამოცოცდება
ლამე, რომელშიც აღტაცება მიიჩხეოდა.

ვერ გადამირჩი გაუხუნარ შინაგან განცდად,
რადგან ყოველთვის მამჟღავნებდნენ

ცრემლის თითები

და, მაპატიე, უნებური სიტყვა რომ დამცდა!

ბედნიერი ვარ, შენს თვალებში რომ მივითვლები.

1997.

ციკლიდან: „ცრემლის ნაფხური“

ორი სიტყვა ცრემლზე და პოეტზე

მე ვარ ცრემლი, რომელიც
მეგობრებმა მიატოვეს -
იმიტომ, რომ ბავშვობა ვერ დატოვა.
ვიცი, მზარდია ინტერესი,
როცა ცხოვრებაზე მსჯელობენ პოეტები.
მე მიყვარს პოეტები,
რომლებიც ბავშვობას ვერ ტოვებენ
და რჩებიან ცხოვრებაში
აუხსნელ განტოლებად.
მე მიყვარს ყვაფილებიც,
რომლებიც პოეტებს ეჭირათ ოდესღაც,
მერე კი ქუჩაში ვიღაცას აჩუქეს,
რადგან არ შეეძლოთ,
აღტაცება არ გაეზნიათ და
არ შეეკრთოთ მიწიერები.
და ხელები... პოეტის ხელები
მთვარეაკრული და გაცრეცილი,
მარჯვენა შუათითი აქერცლილი
(მთვარის სიზმრებისგან)
მიყვარს, დამიჭერეთ!
სიზმარი დილამ გამიჩერა,
როდესაც ჩემი დაჭორფლილი მარტოობიდან
ამოშალეს მზის აღტაცება
და განმეორდა რაღაც მარადი...
ბავშვობას მუდამ სიზმრებს ვბარავდი,
რომ არ გავეძევივინე თავის სამფლობელოდან;
ყელზე ბავშვობის სიზმრებმოხვეული,
თმებზე ვარსკვლავებით,
ხელში საკრავით, რომელიც

იასამნის ჩურჩულს გამოსცემდა
ვდარაჯობდი გულუბრყვილობას
და ცხოვრებაში ვბრუნდებოდი
ჭრელი პირობით,
რომ არასოდეს შევმტვერავდი
შემოქმედის დიდ მარტოობას,
არ უარყვოფდი მარადიულ შინაგან გვემას...
და დღეს, გაზრდილმა მეგობრებმა
უხმოდ დამტოვეს
მარადიული ბავშვობის და სინათლის გამო.

1996.

* * *

იმ სურვილებით უნდა გავქვავდე,
ხეს რომ დააძნა წვიმის წვეთებად...
ყველას წვიმების მაღლი გფარავდეთ –
მე... ჩემი მაღლიც შეიმედება.

და გდარდობთ. და ეს შეშლილი მარტი,
როცა ტკივილებს აცლის მზეტიალს,
მე გამოვდივარ სახლიდან მარტო
და დაღლილ ცრემლში ვიწყებ ხეტიალს.

1994.

* * *

მე უარყოფა ვისწავლე გვიან,
ლოდინზე გვიან, ლოცვაზე გვიან,
ჩურჩულებს წლები და, წლებს და ქარებს
ჩემი დაშლილი სახელი ჰქვია.

მე მინდა, სიტყვას ვემსხვერბლო უხმოდ,
მე მინდა, ცრემლის სისუსტეს ვგავდე,
ფოთლების თრთოლვა განთიადს უხმობს,
ტრიალებს დარდი... აშინებს დარდებს
და ერთგულებით დაღლილი მიწა
ფეთქავს და კვნესის, კვნესის და ფიქრობს:
რომელი სევდა უხდება წიწვებს,
ან მზეს და ტკივილს, ან მთვარის მიკრობს...

მე სინანულიც ვისწავლე გვიან
და შევეჩიხე დაზაფრულ მიმწუხრს,
წლები წლებია, თავისი მიაქვს,
მე მძიმედ ვსუნთქავ და გული მიწუხს
და ერთგულებით დაღლილი მიწა
იხსენებს რაღაც თანხმობის მაგვარს,
მე წრეზე ვბრუნავ და უხმოდ ვიწვი
და ჩემი ცრემლი სხვა ცრემლებს არ ჰგავს,
საიდან, როგორ, ლოდინზე გვიან
კარგავს სხეული მთვარის სინათლეს
და ჩემს სისუსტეს, ცრემლი რომ ჰქვია,
ჩემი სხეულის უხმო ბინადარს
ვუკოცნი თვალებს და მფეთქავ გულზე
ვიკონებ რაღაც სინათლის მაგვარს,
თუმცა, თვალები არყოფნას უმზერს
და ჩემი ცრემლიც სხვა ცრემლებს არ ჰგავს.

1995.

* * *

ასეა! ალბათ, გაგიჟება ღირდა
ცრემლისთვის,
ნულარცრას მომთხოვ ზარმაცსა და
ძილისმოყვარეს,
არ შემადარო ყვავილები ჩვენი
ტყემლისა -
მე ფოთლებს ვგავარ -
ქარებმა რომ კართან მოყარეს.

ნულარცრას მომთხოვ!
იმ წარსულში ტკივილი მტკივა,
ნურც გაიოცებ ჩემი ლექსის
-„უდროო სიბრძნეს“...
ადრე თუ გვიან მონატრება
სულამდეც მივა,
თუკი დაღლილმა იმედებმა
სიმშვიდე იგრძნეს.

1992.

* * *

მე სოსანისფერ ცრემლში ჩამტოვეს
მარადისობის ლოცვით მშიერი...
ძეწნებს ასტკივდათ სველი სარტოვე,
გაოცებული ხმით და იერით
როცა მოვედი და ჩემი მზერა
გაწარსულებულ ნისლში ჩავტოვე...
მერე ფერადებს მოსტაცეს ბგერა,
ძეწნებს ასტკივდათ სველი სარტოვე.

1992.

თითები სამყაროს ხახაში

-მე ვიცი, დღესაც ლაქები გზარავს...
მაგრამ რა, როგორ დაანახებ ცრემლებს სამყაროს!
შემოაყარე, სულს ფოთლები შემოაყარე,
თორემ ცხოვრება გადათელავს შენს უიღბლობას
და გამართლება დაგამსგავსებს ყველას რალაცით!
მე მჯერა, ახლაც სიზმრებს დააცდი,
ფენის ფრატუნით როდის მოვლენ
შენთან ზღაპრიდან
და სიყვარულის საგალობელს როდის იმღერებს
სული მზესავით ნათელი და მიუკარები...
ქარს ბავშვობაში აბრუნებენ შენი თვალები
და ქარიც თვალებს რა უბრალოდ ესათუთება...
შეხედე, ქარში ირწვევიან ნორჩი თუთები,
შენი თუთები
დიდი ხსოვნის შავი თითებით,
ისევ გაღმერთებს (რა გაშინებს, რატომ ფითრდები),
თუთების ჩრდილში შეყუყუული პატარა ია...
შენს მარტოობას ახლაც დიდი ლოდინი ჰქვია
და, ცხოვრობ ახლაც,
იის ცრემლში მფვთქავ მითებით.
ნულარ ირთვები, სევდის ფარჩით ნულარ ირთვები...
ისედაც ყველას თვალში ხვდება შენი ცხოვრება,
თუმცა, წერისგან დასისხლული სუსტი თითები
ჰგავს მონატრების უჩვეულო განმეორებას
და ჟამით-ჟამზე მოვარდისფრო შენი თითები
ლოცვას უგზავნის დალაქულ და შეშლილ სამყაროს
და ზეცა თვალებარეული ჭრელი მითებით
შენი თითების სინათლეზე იმედს ამყარებს.

1996.

მე და მინა

* * *

სული აბორგდა.
დაიკაწრა სიცრუსის ბარდით,
ეს სიხარულიც ჩამინაცრეს
მიწიერებმა...
ო, მე თუ არა, ვინდა იცის,
რა არის დარდი,
ან დარდის მერე
აფეთქილი ბედნიერება.

ო, მე თუ არა,
ვინ უგზავნის ვარსკვლავებს ამბორს
ანდა დაღლილი სიმარტოვის
ვინ იცის ფასი...
იქნება მკერდი ამოეწვა
მზისაგან თაბორს
ან იქნებ, მიწამ შემოიძრო
გულგრილი გარსი.

რა არის მიწა -
ჩანაცრული იმედი ეგებ
(ბარნასისაგან სავალი გზა
ალარ შემცივდა...)
იქ, ზეცის მიღმა
ფერხთით თეთრი ფოთლები მეგო,
მერე დავბრუნდი
და დაისრულ სულზე შემცივდა.

სულზე შემცივდა...
მომიტეგეთ, თეთრო ფიფქებო,

რომ სიმარტოვე
თქვენზე მეტად გავითავისე...
ეჭა, იმედის კოცონებიც
ისე მიქრება
რომ სული დიდი ოცნებითაც
ველარ ავივსე.

ვერ მოვასწარი ვერაფერი...
ღრუბლის სიფითრე
იმ ძველ სინანულს მიემგვანა,
როგორც ყოველთვის...
შეუცნობელის სიკაშკაშე შემომამგებეს
იმქვეყნიური სიმშვიდიდან
როცა მოვედი.

* * *

მე მოვდიოდი ძალიან დიდხანს...
მიწა გულდინჯად მიწვდიდა ხელებს,
მერე სიმშვიდის მიზეზი მკითხა
და მიანარცხა ტალღები ხმელეთს,
მერე ეკლები დამიგო ფეხთით
და ნიშნისგებით გადიხარხარა,
ხალხი დაღლილი „ჩემით“ და „მეთი“
უმანკო სულზე შემომახალა
და ისე უცებ გამძარცვა ხალხმა,
ისე დამგესლა შურით და ღვარძლით,
სულში სიმშვიდის ნერგები გახმა,
ვემსგავსე ყვავილს - თეთრ ფურცლებ გაცლილს
და სიმარტოვის სევდიან გედებს
ჩემივე ხელით ვაჩუქე სული...
რად მპირდებოდით სიზმრების ედემს,
თუ წინ უფსკრული მელიოდა კრული.

* * *

**„მე ვეკუთვნი რასას, რომელიც მღერის წამებისას“
რემბო**

სიმღერა? დაღლილ ფერებს მივტირი, თორე წამება ისეც დიდია, ბჟუტავს კანდელი, თეთრი ღრუბლები ზეცის თავანზე კრძალვით მიდიან, მიდიან... თუმცა უხმო ვედრებას უფრო მიაგავს მათი რონინი, ვიდრე სიყვარულს და აღზევებას არყოფილის და გამოგონილის.

- „მე კი არ მგვანან“, - ვიტყვი ჩურჩულით და შევისწორებ თოვლის მანტიას, ცრემლშერეული დარდის მიზეზი მიწისთვის ბევრჯელ განმიმარტია მაგრამ რა... როდის იგებდა მიწა მარტოსულების მელანქოლიას, მზის ქვეშ ყოველთვის უგრძნობლად იწვა, უსულოდ...

თუმცა, როდის ჰქონია სული, რომელიც უსაზღვრო ტკივილს უსაზღვროების სილალით იტევს... მომნატრებია უნიღბო ღიმი და პოეტური „გრალები... ინტე...“ და ვებრძვი მიწის სხეულს ქუსლებით და მზარავს ხშირად მასთან მსგავსება... რად მეჩვენება ასე უვსები გამიწებული ყველა არსება. თუმცა რა... რატომ უნდა მიკვირდეს, ეს მოჩვენებაც ჟამიერია, ხომ კარგად მახსოვს, ნაცრისფერ მიწას ოდესღაც ზეცის ნამიც ერია,

მაგრამ ისეთი უსულო იყო
ნამიც მიწასთან შეერთებული
როგორც იმედი - მიწიერების
დაუდევრობით ჩანაცრებული.
ჩემი ოცნება სიზმრის ფერია
და სიზმრებიდან იღებს სათავეს,
რად მომიფინეთ კატაბარდებით
კიბე, რომელიც ვერ ავათავე.

* * *

უთხარით რამე ღამეულ ფიქრებს,
თორე ფიქრით შემოგადნებით,
ცნობისწადილი ცოდვია იქნებ -
ამოყელილი რძისფერ ვარდებად.
დაკითხეთ მზისგან დამსკდარი მიწა,
დაკითხეთ მიწა უმკაცრეს მზერით,
რატომ არ აწვდის სინაზეს წიწვებს
ან რად აქვს დარდის სუნი და ფერი;
დაკითხეთ მიწა და ბრმა გულები
ენძელელებით წიგნში ჩატოვით,
რომ ჰგავდეს ერთურთს აგებულებით
ყველა სინათლე და სიმარტოვე;
დაკითხეთ მიწა და უსაშველოდ
ჭრელი სამოსი შემოახიეთ,
მერე უსულოდ ქცეული სული
თაღხი სიზმრების მტვერში გახვიეთ,
რომ ყველაფერი იქცეს წარსულად
და წარსულივით გამოგიგლოვოთ
(ფერებზე ფიქრი ვინც დაასრულა,
ბრმად ჩამოშორდა ლამაზ იგავებს)...
რა სისულელეს შეასკდა ვნება -

ტაძრის კედელზე ამოკაწრული,
ალბათ, სიზმრებში პოულობს შვებას
იმ იგავებით მთვრალი წარსული,
იმ იგავებით მთვრალი წარსული
დათალხულ სიზმრებს აგროვებს, ალბათ
და ცისარტყელის ჭრელი ასული
ხმელ ლუკმას ზეცის ცრემლებში ალბობს.
არ მკითხოთ არცრა! მე ახლა გულქვა
ცრემლის წვიმაში უნდა ჩაგტოვოთ,
რომ შემოვიძრო სველი სულიდან
ის სიზმრები და ის სიმარტოვე,
უფლებას გაძლევთ, იკივლოთ დიდხანს
და წაფრატუნდეთ უცნობწადილოდ,
რომ ქვაზე უფრო ქვადქცეულ სურვილს
შუთისძიების სისხლი ვადინო.

* * *

... ვინ გაყო, ნეტა, ზეცისგან მიწა,
ვინ დაამძიმა, ანდა, ცოდვებით.
მე ვიცი, როცა სიკეთე იწვის
ალარასოდეს განვმეორდებით.
მე ვიცი, როცა სიშავე თენთავს
ადამის ძეთა ცოდვიან სხეულს,
ალარას შველის ლოცვაი ბერთა
დაზაფრულ სულის ხლართოვან ხვეულს.
მე ვიცი, ვიცი, რომ ცრემლებს ბადებს
მწველი ტკივილი ძველი იარის
და სულის კივილს სიმძაფრეს მატებს
მიწიერების ორომტრიალი.

* * *

იკივლე ახლა, რომ მოგაბეზრეს
თავი ლანდებმა ნაბჟუტურევით,
რომ იდუმალად ასვლა მთვარეზე
აღარ გავცებს დაღლილს სრულებით;
იკივლე ახლა, რომ მოგონებებს
გინდა გაექცე და ცრემლი მალე,
რომ, როცა ვიღაც შეფარვით გიმზერს,
ხდები მკაცრი და უზომოდ ცხარობ;
იკივლე, თორე მიწა იძრება
და დაგეხვევა სხივთა ამაღა
და ძველებურად გაგიჭირდება
არარსებული ნატვრის დამალვა.

იკივლე, გესმის?

შეაკრთე მიწა,

შეაკრთე, თორემ

ცოდვა დაბუგავს.

შენ რა, რა გიჭირს -

ძეცის მკვიდრი ხარ,

მიწიერებს კი სული რას უგავთ -

შეხედე!

შეკრთი!

კივილს უმატე

და მშვიდ ალიონს შეხვდი ხარხარით,

თვალი შეავლე ნაცნობ სურათებს

და დღე - მრავალჭირგადანაყარი

ქარს მიადარე, ქარს მიუტოლე

და შეიფერე მასთან მსგავსება,

ოღონდაც... ოღონდ არ დაგავიწყდეს

სიმწრის ფიალის ცრემლით ავსება.

* * *

იყო ცრემლები და იყო სევდა...
ნუთუ ქაოსით გამოიფიტე,
მოდდი და ფეხდაფეხ გდევდა
ჩამოგლეჯილი ღრუბლის სიფითრე.
მოდდი და ქარისფერ ქარებს
ტანჯული სულის კვნესით აართობდი,
მოგაცილებდა დაღლილი მთვარე -
დაღლილი მიწის უნიათობით.
ჰეი, ბეჩავო, ვინ მოვისაჯა
უსაგნო სევდა და სიმარტოვე.
ვერ შეასმინე სამყაროს აჯა,
ვერ შეასმინე და მიატოვე
მიწა, რომელიც მდუმარედ გზრდიდა
და სული ლექსით დაიბურადე.
მიაყურადე ახლა სიმშვიდეს,
სულის ტკივილსაც მიაყურადე,
რომ ულამაზო ასოთა მწკრივში
შეიგრძნო შენი ყოფის სიბეცე.
რა შუაშია არყოფის შიში,
ყველას თავისი ბედი მიეცეს.
მიეცეს ყველას თავისი წილი
იმედისა და უიმედობაც...
ხომ კარგად იცი, ადრე თუ გვიან
სული სიყვარულს გადაეჭდობა
და მოგძებნიან მერე სხივები
მიწის კალთაში საწყლად შეყუჟულს.
სხვა მონატრებით მოგინატრებენ
ნაცნობი ხმებიც ზეცის თალიდან,
გავიშიფრავენ: შენი სიცოცხლე
რატომ ღირდა და რატომ არ ღირდა.
იქნები მშვიდი და უზრუნველი
და მაინც, როცა სევდა მოდგება,

ჩამოგლეჯილი ღრუბლის სიფითრით
მიწის სიცივე მოგაგონდება
და ნაბიჯ-ნაბიჯ, და სუნთქვა-სუნთქვით
მოიზომება ცრემლის ფართობი,
გამოგაცილებს დაღლილი მთვარე,
დაღლილი მიწის უნიათობით.

* * *

შენ გულს ტოვებდი, გულს ტოვებდი იმ სიჩუმეში.
იყო ქარ-წვიმის ნაკვალევი ფანჯრის რაფაზე
და ანათებდა მოგონებით მთვრალი კანდელი
სასწაულებით გადაღალულ ფართო დარბაზებს.

შენ გულს ტოვებდი.

გონჩაბინდულ აჩრდილთა რიალს
ეგებებოდა გულგრილობა მიწისმაგვარი.
რა შუაშია, პოეტები რამ გადარია,
ან კაცთა მოდგმა რა სატანამ გადაავგარა.
გადაავგარა...

თუმცა, ეგებ ცრემლიც არ ცრემლობს,
როცა აჩრდილებს დავიწყნიათ ფერთა ბროლებს
და იმედჩამშრალ მიწისკაცთა უაზრო ლოდინს
ამოუვსია უბეები ცხელი ტბორებით.

ნუ გაექცევი იმ მოლოდინს - მიწა მიწაა
მოლურჯო თაღებს მიეკარ და ხელი შეახე,
თორემ ამდენი საზრუნავით დაღლილი სული
ცხელი ცრემლების უბიწობას ვერ დაინახავს.
ვერ დაინახავს, ახლა სხვაა ქარის ქილიკი,
დაბორილებს მზედავსილი ნასმურევივით.
შემორჩენიათ ძველი სევდა სიზმრის ბილიკებს
და თვით სიზმრებიც ერთმანეთში აურევიათ.
სხვაა მწუხრისას მონატრების ამოფეთქება

ან ქარ-წვიმებში ჩაბნეული ფერთა სინაზე.
ცხადია, მიწა უშვილძიროდ გადაეგება
თუ შებზარული გულის კარი გადაირაზა.
ცარგვალსაც ცრემლის ფლასებივით
შვენის სიმშვიდე
და სასწაულით მოღალული იდუმალება.
იმ ჩამოცრემლილ მოგონებებს ნუ მოირიდებ,
ნურც ქარის კვიგის ნუ მონათლავ რამე ზმანებად.
გული დატოვე და მოსასვლელ ცრემლის ლოდინში
მიეკარ ფერებს, მიეკარ და არ აღრიალდე.
მერე წარსულეთს მოუხადე დიდი ბოდიში
და მოვარდისფრო ბილიკებზე წაბორიალდი.

* * *

რალაცა ხომ არ შეგვეშალა,
ჩემო ბატონო,
ხომ არ დავტორეთ
სტრიქონები აურზაურით.
ფერთა ფერების დალოცვაში
არ მიმატოვოთ,
არ გამაგონოთ
მიწიერი მიწის ხმაური.
ჩემო ბატონო,
გესმის? გესმით?
როგორ ვმკაცრდები...
მე მიყვარს მიწა...
მიყვარს, მაგრამ
თანაც არ მიყვარს.
თქვენ ვერ გაიგებთ
ჩემს სიყვარულს და გატაცებას,
თქვენ ვერც ტკივილებს ვერ მიხვდებით

აღბათ, ზეციურს.
რა შუაშია დაცემა ან ზეაღტაცება,
მე უნდა თავთან მზის ჰამაკი გადამერწიოს.
რომ შევიყვარო მიწა
როგორც გამზრდელი დედა,
რომ მიმწუხრისას მოვინატრო
ლამაზი სევდა,
რომ დაღლილ ფერებს
უფერობა აღარ დავწამო,
რომ ურწმუნოებს მწუხრის ლოცვით
ღმერთი ვაწამო...

მიწა...
ო, მიწა...
ის სილაღე ქარს გავატანე,
მე კარგად ვიცი,
ცრემლებს ბოდმას რატომ ატანენ,
მე კარგად ვიცი
ბალახები რატომ კვნესიან
როცა სთელავენ
მიწის გულზე მიწიერები.
მთელი წელია,
სულს ეჭვები შემოესია
და მაინც, მაინც,
მიწა ურყოლავს ბედნიერებით.

1991.

განწყობილებები

* * *

და განიცდი, რომ გვირილების ნაცვლად
წერ ცხოვრებაზე, რომელმაც დაგღალა და
დამაკავშირებელ სიტყვებსაც
ხშირად ხმარობ ნაწერებში.

სიზმრები კი ამოშლილია
შენი ხსოვნის ზედაპირშემოცლილი
სიღრმიდან

და გეშინია, არ დაემსგავსო გოგონებს,
რომელთაც სამკაულები იტაცებთ და
რუსთაველზეც თავის მოსატყუებლად სეირნობენ...
ხოლო იმ მხატვარს -

შენი მზერა რომ დაიჭირა და ფერებად აქცია,
გინდა პოეზია გაუგზავნო და ღიმილს იმეტებ,
და ღიმილს იმეტებ, რომ

კიდევ ერთი ლტოლვა მიისაკუთრო და
გაზრდილი ბავშვის დაბნეულობით და
ჩამოუყალიბებელი მრწამსით

შეხვიდე ცხოვრებაში და დაივიწყო,
როგორ მარტოობდი.

1995.

* * *

ყველაფერი ცრიატდება,
როცა ისედაც ნათელია, რომ
პოეტები გვიანობამდე რაღაცას წერენ და
მარტოსულებს ძალიან უჭირთ.
ხანდახან იკარგება მთვარე და
შეურვებულები ბორიალობენ
თეთრი სახლის უფერო კედლებში,
რათა ფეხით გათელონ
გაუხეხავ პარკეტზე
სოხანესავით დაფენილი მარტოობა და
გულში ჩაიბრუნონ კვნესა -
კვამლივით გამტარი და დაუნჯებული.

ყველაფერი ცრიატდება.

1995.

* * *

რალაც ძველი დაგიბრუნდება,
როცა წყვილიდან გამოუხმობ
შემკრთალ ბაღლობას და
ბოლო წერტილს დასვამ,
რომ თავი არავის მოაბეზრო
გაუთავებელი საყვედურებით.
რალაც ძველი დაგიბრუნდება,
როცა უახლესსა და უძველესს შორის
შეაჩერებენ მარადისობის საზომს,
რომ ჩამოასხან შენიდან წამოსული
მდულარე ტკივილები
დიდ კითხვისნიშნად,
რომელსაც ცხოვრებას უწოდებენ.

1994.

* * *

შენ არ წახვიდე იმ სამყაროს
დალაქული სიყალბისაკენ,
იქ იცინიან, ხმაურობენ
და მარტოობა ისე ესმით,
როგორც საგანი,
რომელიც შეიძლება დაიმსხვრეს და
ფანჯრიდან გადაიყაროს.

არ წახვიდე იმ სამყაროს
დალაქული სიყალბისაკენ.

1993.

* * *

როდის უფეთქავს დედამიწას გული -
გამთენიისას თუ მიმწუხრისას?
ან როდის კვდებიან
ლაწვჩამოხოკილი მოლოდინები...
მე სხვა გზით წავალ,
სხვა გზით წავალ,
რომ სინანულებს
ვერ სთხოვოთ ახსნა-განმარტებანი.
მე სხვა გზით წავალ.

1995.

* * *

რას დაინახავ ჩემს ცარიელ თვალებში,
ჩემს ლოდინსა და სასოწარკვეთაში,
ან იმედში რას დაინახავ...
ვეღარ მეტყვიან მიწიერ კომპლიმენტს
მტვერში ამოგანგლული ფოთლები,
ვერც სიყვარულის საგალობელს
ვერ მიმღერებენ და წერტილები... წერტილები...
მოლოდინში ჩარჩენილი იებივით გადაცრეცილნი
და სიყვარულები... მზემოკიდებულნი და
დაჭორფლილნი
და ლოცვები... მხურვალენი და უნორჩესნი -
თვალებიდან წამოუსვლელნი და
თვალებს ვერგაქცეულნი...
რას დაინახავ და როგორ მეტყვი:
ყველაფერი იებივით ითელებაო.

1994.

* * *

მე უკვე მივიცვალე!
და დავიწყებული ღამის კუთხეში
მიასვენეს წრეგავლილი უსხეულობა.
მე უკვე მივიცვალე.
უნჩო მიგნებებს, დათელილ ფოთლებს
შეახმა ჩემი ხსოვნა და ბავშვობა -
ჩემი ბავშვობა
(რომელიც გულიდან მკაცრად მოვიგლიჯე და
ცხოვრების აუტანელ მტვერში შევხეტიალდი)
იდგა ზღურბლთან და
დასტიროდა ჩემს მიცვალებას.
მე უკვე მივიცვალე.

1995.

* * *

მე დამამსხვრიეს
და თვალეზი, რომელიც
სველ ქვიშაში ჩაიკარგნენ,
ალარ მიძებნია.
და ხედვა დავკარგე.

1995.

* * *

მე ფერი არ მაქვს.
ყველაფერი რეალობით შეთითხნილია
და მტვერწაყრილი.
უნდა აღგიქვათ.
უნდა ბოლომდე გავითავისო,
რომ სიახლოვე უცნაური სიშორეა
და ყველას გკარგავთ.
მე ფერი არ მაქვს
და ვწერ უფერო,
უსუნო და
დიდსულა ლექსებს,
რომლებიც მზერას გაურბიან,
მაგრამ ვერასდროს მიხვდებიან,
რაა გაქცევა.
და ამ დაღლილ და
დამძიმებულ ყოფითობაში
ჩემს სულს ძებნით და
უარყოფით ვუახლოვდები.
და, მგონი, ფერი,
მგონი ფერიც შემოდის ჩემში.

1994.

* * *

შემიყვარდა და მარტოობაში შემასახლეს,
ძალიან უნიჭოდ შეთითხნილ მარტოობაში
და დამეჩაგრა გენიოსი სიყვარული.

1996.

* * *

... და პოეტი, სხვების თვალის ასახვევად
განგებ იწყებს საუბარს სამკაულებზე,
რომ მთავარი ტკივილები დაფაროს.
იცის პოეტმა, რომ შველა არ არის,
არც სიყვარული არსებობს ისეთი,
ის რომ ოცნებობს და...
რა უბედურია პოეტი მიწაზე -
როცა სიმარტოვიდან გამოდის.

1995.

* * *

ე.ა.-ს

როგორ მარადიულად დავისაჯე -
ჩემი შეღამებული ლოდინიდან
შემტვრეული ტოტები და
ფოთლები დამჩრა
და ისე, ისე, ისე განვიცდი...
მივატოვე მეგობარი, რომლის სუნთქვა
იასამანს მაგონებდა გამთენიისას და
საყვედურიც შეცნობილად შემოვიდნე საფეთქელზე
და ავტირდი.

თოვლი იყო პირველყოფილ გრძნობასავით
მოფართქალე და ჩიტის გულივით მშიშარა
(თოვლის ქვეშ მიძინებულ იას ვგრძნობდი).
და ჩამოვჯექი.

და ლტოლვას, მარადიულობიდან წამოსულს
შევაჩეჩე მარტოობის დამფრთხალი სუნთქვა.

როგორ უტკივილოდ დავისაჯე.

1994.

* * *

გამოიტირებს განთიადს მნათე,
ვითარც საყვარელ დიაცის სურათს.
რამდენი დღეა, ხატებთან ვათევ,
თავზე მოთაღხო თავშალი მხურავს.
შემოეხიზნა უბეებს სევდა
და ჩამომასკდა ცრემლი ზეციდან,
ზღაპრის გმირივით ამტკივდა ფერდი
და მოცახცახე მხრებზე შემცივდა.
...მე ლოცვებს ისევ თავიდან ვიწყებ
(ქვაფენილს ვავსებ ოქროს ფლურებით),
რა უმოწყალოდ გადაივიწყეს
თოვლში წაშლილი ნაფეხურები.
ანდა, ზეციდან მონაპირები
ჩამოთაღხული ღრუბლების სიბრძნე;
საით წავიდნენ ზღაპრის გმირები,
ნუთუ ხილვათა სიყალბე იგრძნეს.
საით წავიდნენ ზღაპრის გმირები...
ვის შეატოვეს ფერების თავსხმა...
მჭიდვ გრძნობათა გამოტირებით
მე სხეულს დიდი ბორკილი ავხსენ.
დაარიგებენ გამოხრულ გულებს,
რომ დააღწიონ თავი ფათერაკს...
ჩაშლილ გალავანს არევით უვლის
ნათელწასული ციცინათელა
და შიშნარევი მზერით შეშლილი
ეკურკურება საფლავებს მატლი.
ხმალამოწვდილი და დაგეშილი
ჩემს მიწა-სხეულს ვიღაცა ფატრავს
და ცრემლი მახრჩობს, როგორც ბერ-მნათეს,
და იკაწრება ყელი კივილით:
ჩემს მიწა-სხეულს ვიღაცა მართმევს,
ვიღაცა მართმევს ხმალამოწვდილი!

1992.

გული – დაგდეჯიდი ქიჭონია...

ოი, დანგრეულო ციხიონო,
ოი, ჩაწიხლულო ისტორიაგ,
შავად შესუდრული მოგონება
ნუთუ ცრემლიანი სტრიქონია.
როდის გამოძერწეს აგრე მკაცრად
მზერა-სირცხვილისგან ალანძული,
ჩვენმა პირველობამ დაგვამარცხა,
გული - მტევანია დანაწური.
რად არ დაგვიფარე, ღვთისმშობელო,
ცოდვილთ ცოდვა რატომ მოგვამატე,
აღარ განირჩევა ჩვენდა ჭირად
ერის ერთგული და მოღალატე.
რიხით ხარხარებენ მიონები,
გული - დაგლეჯილი ქიტონია...
ვაი, დანგრეულო ციხიონო,
ვაი, ჩაწიხლულო ისტორიაგ!

1992.

* * *

ვაიმე, დედა, ჩემს საქართველოს
გასერილ გულზე დაადგეს ფეხი,
უშნო ქონგურებს შეფარვით ვუმზერ,
ტირის ტირიფი, კანკალებს ვერხვი.
გეთსიმანიის ბაღში დაცვენით
ლოცვებს კრეფავენ მოციქულები,
გალავანს გარეთ მოღუშულ ჩრდილებს
ჩაშავებით დარდით გულები.
ვაიმე, დედა, კვამლის ბოლქვები
დღეს მტერ-მოყვარის გარჩევას გვიშლის
და ლოცულობენ თეთრი მოგვები -
ცრემლი უღევი, თვალები გიშრის...
ვინ გაამაგრებს საყდრის კარიბჭეს,
ვინ მოილოცავს ხელთუქმნელ ხატებს...
ჩვენს ქორ-ჭაღარა ბიჭებს ანიჭე
მოუდრეკლობა, ვითარცა მართვეს.
უხმოდ დიოდე, ნენგურალო,
რა ბედენაა ხმაური ახლა,
ხატისმტვირთველის დაკოჟრილ ბეჭებს,
ვიცი, საკმევლის სურნელი ახლავს.
ვინ შეაგებებს, რა კითხვა უნდა
ღრმად შემოღეწილ ალაყაფს, ქვა-მკერდს,
ეგება, ცოტნე-ბიჭი დაბრუნდა,
წამოიზარდნენ ლეკვები ალგეთს.
ეგებ მოსწყინდათ შეთორილ ლანდებს
დუმილი - ძაღლის თავზე საზარი
(მხსნელს საუკუნე შეფარვით ბადებს
და ჭრილობების ნუსხას აბარებს).
ამ მოურჩენელ იარებს ვჩივით
(ვიდაცა იცმევს დაძენძილ ზარადს),
გჯეროდეს, დედა, ეკლიან გზაზე
სიმართლის ფეთქვას ვიფარებთ ფარად!

1991.

* * *

გიცან და მაინც ვერ გიცან თითქოს,
ისე მიმტყუნა მებსიერებამ.
პოეტის ტვირთი სიცოცხლეს ითხოვს,
კმარა ცრემლები და განელება.

მოიტანს ქარი ატმის ყვავილებს,
სიონის ახლოს ჩავიშუხლები,
საკმევლის სუნი ფიქრებს ამირევს,
ცრემლად დადნება მზეც - ხელუხლები.

და, ამოხეთქავს მებსიერება:
„გარნა, ქართველნო, ძილი განვიფრთხოთ!“
კმარა ცრემლები და განელება -
მამულის ტვირთი სიცოცხლეს ითხოვს.

1989.

* * *

ის ისტორია -
ჩვენთვის ხელით რომ დავმარხეთ მიწაში და
გულსავსე ლოცვას გავატანეთ წლების გადაღმა,
ბოლოს და ბოლოს, ხომ უნდა ვიგრძნოთ.
ხომ უნდა შეგვყვეს გენში რწმენა,
რომ დაუწერელ სტრიქონებში
უფრო მეტი ხიბლი ივანებს
და, ნებსითი თუ უნებლიე,
სიტყვამიუდგომ ტკივილებსაც მივუსადაგოთ
მოოჭვილი ხატის დიდება,
გარდასულ დღეთა მზედ რომ ბრწყინვალებს.
ხომ უნდა ვიგრძნოთ დამწვარ ხორცის
უცხო სუნი და
დაუშანთავი სულის სიმაღლე.

სულის, რომელიც
ჯვარსაკრული მაცხოვარივით ზეცას ეტრფოდა.
ჩვენ უნდა შევძლოთ სტრიქონს მიღმა დარჩენილი
დაუწერელი ფიქრების და დარდის გაშიფრვა,
რომ ისტორია თვალს და ხელს შუა არ გაგვეპაროს.

1991.

* * *

შირაზის ვარდი, ციურ სინათლით
გარშემოტყეპული, ტკივილებს მიშლის.
- აქ წამებული დედოფლის სული
გადაღებილი ღვთიური სისხლით
ნათლისმცემელის შეუდრეკობით
განწმენდილ ხელებს ზეცისკენ იშვებს.
მოციქულები ზარებს რეკავენ -
თურმე, იესო ხელახლა იშვა.
ბეთლემის ცაზე, ღვთისმშობლის გვერდით
გამონატულა დედოფლის სახე...
საქართველოს აწუხებთ ბედი,
ქარი კი ძეწნას არხევს და არხევს.
ისევ ღვთიური ძალმოსილება
კურთხეულ ედემს თუ გადაარჩენს...
მუხა დგას - მუმლი აღარ იღევა,
მუხა დგას - რისხვით ელის განაჩენს.
„ჩვენ გადავრჩებით“, - ჩურჩულებს ძეწნა,
„ჩვენ რჩეულნი ვართ...“ - ვჩურჩულებ, ვიწვი...
დედოფალი კი ღვთიური მადლით
განწმენდილ ხელებს ზეცისკენ იწვდის.

1990.

მოდერჯო თალი

ეს ბურსაჭირის ფრიალო ნისლით
ყრუდ შეჰღალადებს ზეცის მოტივებს,
გადასავალზე მზის დედა იცდის,
გრძნობა გამომხმარ ბელტს ანოტივებს

და თვალშეუწვდენ ხეობის პირას
გაპობილ ბურუსს ამკვეთრებს მითი...
ღელეში ვილაც დაეძებს მირაჟს,
ვილაცა კენჭებს წლებივით ითვლის.

ჩანს პოეზიად შეკრული ჯანდი,
ყვავილის კოკრებს ღიმილი სცდება,
ედემის ბაღში მოლურჯო თალი
თავისუფლების სიმბოლოდ დგება.

1991.

და, ვხატავ...

დღეს მთელი დღეა ვხატავ,
დღეს მთელი დღეა ვფიქრობ;
ფეხზე დადგება ცვატა,
ტანტსაც მოითხოვს თითქოს.
მოეძალება სევდა
სვეტიცხოველის თალებს,
ხუროთმოძღვარის დედა
ქვებში ჩაკირავს ნაღველს.
დაეწვეთება ლანდებს
ჩამონაყონი ფერთა,
სხივთა ირაო წალეკს
უსაზღვრო ფიქრთა ზეთავს.
დარდი დარდისფრად მოთოვს,
მრუმედ შეფერავს ვაკისს...
ჰე, მკოდოვანთა მეფე
თუ მიბრძანდება პანკისს!!!
ჰე, უსაშველო ლოდინს
თუ მოეღება ბოლო,
ღვთითკურთხეული ლოდი
ჩამოუშლიათ, ოლოლ!
დაუნგრევიათ ფიქრით
ნაკოწიწები ზღუდე,
მზერაშეუდგამ ცარგვალს
ნისლი სასთუმლად უღვეს.
და, ვხატავ... ვხატავ... ვხატავ...
და ვფიქრობ, ვფიქრობ უღვეს.
ქარი სიმშვიდეს ატანს
ღრუბლის ქათქათა ქულებს.

1990.

მიყვარდით

მიყვარდით, რადგან სიძულვილისთვის
ვერცერთი წუთი ვერ მოვიცალე
და ახლა ლოცვით გადაღლილ იმედს
ურჩი დღეები მიაბანცალებს.

მიყვარდით. მზერა სხივებს სწვდებოდა,
ქარი კიოდა თავგამოდებით,
ხან ფერიები მესიზმრებოდა,
ხან აღსარებას გთხოვდით გოდებით

და ჩამოშლილი სულის კედლებით
იფარებოდა ფიქრის საძვალე...
მიყვარდით, რადგან სიძულვილისთვის
ვერცერთი წუთი ვერ მოვიცალე.

1991.

* * *

აღარაფერი აღარ შემეძლო
სიყვარულის და ტკივილის გარდა,
ჩამოვაფარე სულს მონატრების
ჩამობეზებილი მოშავო ფარდა
და სიშავეში თეთრი ლაქები
განწირულივით გამოვიგლოვე...
როცა ძალიან ძლიერ მიჭირდა,
მეტოქეებმაც მაშინ იდროვეს,
მაშინ იდროვეს და გამომფიტეს,
მაქციეს დამდნარ ფიქრად და დარდად
და ყველაფერი შემომამარცხეს
სიყვარულის და ტკივილის გარდა.

1991.

* * *

მინაწერი ლ. გოთუას მოთხრობაზე „სერაფიტი“

მოვა ოდმანი - ურცხვი ჯალათი,
მართაზს ლომივით მიაპყრობს თვალებს,
სასიყვარულო სულის ბარათი
სერაფიტივით გაჰყვება ქარებს.
მისნურად ხვდება იქნებ სიყვარულს,
როცა ეტრატზე ასობს სინჯავს,
მოშირიალდება მზის ანგელოზი
და გულებს შორის ირღვევა მიჯნა.
...აი, მესამე ნიამორს ბედი
აგემებს ტრფობის ტკბილ-მწარე ღვარცოფს,
რას იზამ, ახლა ისეთი დროა
როდესაც ძალდი პატრონსაც არ ცნობს.
რას იზამ, როცა მონა ხარ, მაგრამ
მფლობელზე ბევრად მაღლა დგას სული,
ყველა იმედი გულდაგულ გაქრა -
ანგარებაა თვით სიყვარულიც.
ვინ იტყვის სიტყვას უფრო უპირიანს,
საუკეთესოდ ვის ძალუძს წერა,
ქვაზე დაჯდება ბრძენი შუპრია
და მთის მწვერვალებს დაუწყებს ცქერას...
მოვა ოდმანი - ურცხვი ჯალათი,
მართაზს ლომივით მიაპყრობს თვალებს,
სასიყვარულო სულის ბარათი
სერაფიტივით გაჰყვება ქარებს.

1990.

* * *

შენი სიცილი დღესაც ლაღია
და უცნაური სიამით კოცნის
ჩემსავით ღრმა და მარადღაღიან
სიყვარულისგან ანთებულ კოცონს
და, მეც, მომწონს, რომ ამგვარად ველი
შენს სიცილს – ლაღს და სუფთას და მართალს...
განგება ჩემი ცხოვრების საჭეს
გულუხვი მზერის სხივებით მართავს.

2002.

* * *

დავადნობ მკლავებზე სხეულის საცმელებს
და შენსკენ ლამაზი ხმაურით წამოვალ,
შეხედე, თითებზე ლექსების აცრები
და თვალის ღრმულებში ჭინკების ცეცება
უხდება ამ დილას, რომელიც მახსენებს,
რომ ეს სიყვარული სხეულად მეცმება,
თუკი მოვინდომებ და სხივად გაგწვდები
შებინდებადღე და სიცოცხლის ბოლომდე...
მე მინდა, თითებზე მარადი აცრები
სიტყვებად, ლექსებად შენს გულში ცხოვრობდეს.

2008.

* * *

დღესაც ზაფხული ჩურჩულებს ჩემში
და იკაწრება მზერა, რომელიც
ხანდახან მარტოკაცივით ცხოვრობს;
თუ დამიყვავებ ერთ მშვენიერ დღეს,
რომ ჩამოვჯდე და ცის კაბადონს
ცრემლის დიდი სარტყელი ვთხოვო,
თუ შეიბრალებ თითებს, დაღლილებს,
საწყლად ჩამომსხდართ ზამთრის ყინვაში,
უსუსური ჩიტების გვერდზე...
დღეს, რა თქმა უნდა, ძალიან მომწონს,
როცა ყოველდღე, აღტაცებული,
ჩემს სულში ლამაზ ნიჟარებს ეძებ.

2002.

ძველი დღიურიდან

* * *

აღარაფერი შეცვლილა თითქოს...
შენი ცრემლიდან ჩემს ცრემლამდე
ისე შორია...
გარეთ წვიმს. მიწის სურნელებას
გულწრფელად გითმობ,
თუმცა შენ არასდროს დაინახავ
თვალებტბორიანს.
თვალებტბორიანს არასოდეს მიმიღებ,
ვიცი...
ახლა ყველაფერს შენ გითმობ და
მინც სავსე ვარ,
რამდენიც გინდა, გააბრუნე
ბალახის ფიცით,
რამდენსაც გინდა, შენი მზერა შემოასევე.
გარეთ წვიმს...
ზეცის გულჩვილობა ჩემამდე წვეთავს,
შენ უფრო შორს ხარ,
შენი ცრემლი უფრო შორია,
შენ ვერასოდეს დაინახავ სინათლის ზეთავს -
შენ არასოდეს არ მიმიღებ თვალებტბორიანს.

1995.

* * *

რატომ გამიშვი იმ წვიმიან ამინდში მარტო -
იქნება მართლა დაირჩინე რამე სათქმელი,
მე დაღლილი და შეშლილი ვარ
ყოველთვის მარტით,
და შეღამების სისადავით, და მზის ნათელით,
და საყვედური საყვედურებს ებმება უხმოდ...
მე და ფოთლები, მე და ქარი, მე და მოლხენა...
და არეული ნოტებივით მშრალ აკორდს ვუხმობ,
და გაოცებ და გაგულოვნებ ჩემი მოთმენით.
ეს შემოდგომაც გახუნებულ სურათებს ხატავს
და უხმოდ თვრება ცის თალიდან ჩამონადენით...
რატომ გამიშვი იმ წვიმიან ამინდში მარტო -
მე სიყვარულის მეშინოდა და ფოთოლცვენის.

1993.

გაუგზავნიდი ბარათი № 1

ძვირფასო!

ათიათასჯერ რომ გაგიმეორო,
იქნები კი ჩემთვის ძვირფასი?
იცოცხლე, როგორც მაწუხებს
მთვარეს რომ აღარ ველოდები და
შენზე იშვიათადლა ვოცნებობ.

ვცარიელდები...

ნუ გაიოცებ -

ცხოვრებას პოეტების ჩათრევაც სცოდნია;
პოეტებს თუმცა ღრმა თვალეები აქვთ და
კითხვიანი გამოხედვა,
მაგრამ, ხშირად, ქუჩაში ვერც ამჩნევენ და,
ტრანსპორტში მუჭლუგუნსაც წაჰკარავენ ხოლმე...
ჩემი ლექსებიც ცხოვრებას დაემსგავსა და...
მასაც განვიცდი.

- შენ, ლექსები და ცხოვრება!.. -

ერთი ჯაჭვი,

მაგრამ სადა ვარ მე,

სად სუნთქავს ჩემი გაქცეული აჩრდილი,
ხანდახან ფურცლებში რომ იმალება და
თვალეებზე ხელს იფარებს -

უნებურად არ დაემტვეროს ქუთუთოები,
თორემ... მერე... რას დაინახავს!..

ჰოო, ძვირფასო,

ხანდახან შენი ხელის სითბო მინდა გავისხენო,
შენი თლილი თითები და დაღლილი „მომენატრე“...

ერთ მშვენიერ საღამოს,

სადმე რომ დამხვდეს და გამაცილო,

მხარზე ნდობის თეთრი ვარდი ამომეზრდება.

1994.

გაუგზავნედი ბარათი № 2

ვიცი, ყველაფერი უნდა დამემსხვრეს და
შენი თვალებიდან დაწყებული
მარტოობა გამოვიგლოვო,
გამოვიგლოვო, შევეგუო,
რომ შენი წასვლაც,
მოუსვლელად წასვლაც ბედია
და ვერასოდეს ვერ მივიღებ,
რასაც მოვითხოვ...
შენ კი უხმოდ უნდა გამშორდე...
სულ ერთია, ვერასოდეს ამოიკითხავ,
თვალების ღრმულებს საიდან აქვთ
თამაშის ნიჭი,
ანდა ბაგეზე შერჩენილ იას
უნდა ელტვოდე თუ გაურბოდე;
იქნებ ყალბია ჩემი სახე,
მაგრამ ცრემლებს,
ცრემლებს რა გუყო,
ანდა მუსიკად ქცეულ სიტყვებს,
ანდა მოლოდინს.
მაპატიე... მაპატიე...
მე რომ ვარსებობ...
მაპატიე და მერე წადი...
მე კი იმდენი ქარტეხილი
უნდა დავძლიო,
იმდენჯერ უნდა ამოგშალო,
იმდენჯერ უნდა შეგუბერო
სული ნაწილებს,
რომ მცირე ბწკარმაც არ დამტანჯოს
მთელი ცხოვრება
რომ, შენ რა იცი...
მყარად რომ ვდგავარ,

გგონია, რომ ძლიერი ვარ,
ანდა უდრეკი?
უბრალოდ, ქარი
არსაიდან აღარ უბერავს.
ნუ დაუდგები ჩემსკენ მაგალ
ქარტეხილს მკერდით!
გახსოვს? გახსოვს? რა გამიმხილე...
მე აღარ მინდა გახსენება,
რადგან დამსხვრევა, კარგად ვიცი,
ჩემი ბედაა,
რადგან თამაში არყოფილთან
ხდება არასდროს,
გესმის? არ მინდა
შენთან ყოფნის ტალღამ დამახრჩოს.
ჩა-მო-მე-ცა-ლე!
რომ სამუდამოდ, სამუდამოდ
დაგიმანსოვრო.
ჩამომეცალე და უსიტყვოდ მაბატიე,
მე რომ ვარსებობ
დამსხვრეული სარკის ჩრდილებში.

1994.

* * *

ხომ შეიძლება, მთელი ღამე არ დამეძინოს
და მერე, მერე უძინარმა თვალებმა გამთქვას
და დილით სარკემ ამოიცნოს ის სიყვარული.

1996.

* * *

მ-ს

შენი ცოდვები...
უცნაური მზერით წავიდნენ...
და დაფხრეწილი ნიღაბიდან
კივის თვალები;
სხვა გაზაფხული დაიწყება,
ალბათ, ხვალიდან.
შენ კი... შენ ასე
აღარავის არ ეყვარები.
და დაფხრეწილი ნიღაბიდან
კივის თვალები.
რა უცნაურად დაასრულეს
სპექტაკლი წლებმა.
შენს გადამსხვრეულ სხივებს
უხმოდ დაატარებენ
პირველყოფილი მოლოდინით
დაღლილი ხმები

და დაფხრეწილი ნიღაბიდან
კივის თვალები.

1995.

* * *

შენ ვერაფერი ველარ შეგცვლის -
დიდი ხნის წინ შეაჩვიე მონატრება,
უცნაურად უბრალო და სავსე სურვილი
მხოლოდ შენს მწვანე ოთახში რომ გამოგეკიდა
და ახლაც, ალბათ, გადაიტან,
როცა ის კაცი
მშვიდად ასცდება
შენს იებით მოფენილ სევდას
და გეტყვის, რომ მართალია, სასურველი ხარ,
მაგრამ ბოლომდე ვერ ავსებენ სანთლის ქალები.

1999.

* * *

„ღირს სიყვარული მიწის მტვერში?“ -
ფიქრი კანკალებს.
ვწერ სხვათაშორის,
გიმეორებთ და გეკრძალებით.
ჩემი ცხოვრების ბილიკები
ისე გაკვალეს,
რომ ველარაფერს ვუმკლავდები
სუსტი მკლავებით.
„ღირს სიყვარული მიწის მტვერში?“ -
ფიქრი კანკალებს.

1995.

* * *

ოღონდ როცა მარტო იქნები,
მე გრძნეულ კიბეს ამოვყვები
და უბრალო ნაბიჯით გავთქვამ
ჩემს ძველ სიყვარულს,
რომელიც გულში
უხმაუროდ დავასამარე.
ოღონდ, როცა მარტო იქნები...
მე მოგიტან თვალებს,
რომელშიც ბალღური ასოებით
შეკრული ბარათები შრიალებენ და
გამოვტოვებ სიტყვას „ძალიან“,
როცა გეტყვი: „შენ და ბავშვობა
ერთნაირად მენატრებით ხოლმე-მეთქი“.
მე მოგიტან საჩუქრად ჩურჩულს,
ან დუმილს, რომელსაც იასამნის
სურნელი ექნება და
იასამანივით დაიდარდებს
ჩემი ფანჯრიდან გამოპარულ
ნათევ ღამეებს,
რომელშიც შენ სახლობდი!..
და გკითხავენ მერე
თვალები და დუმილები:
რატომ ვერასდროს დაინახე
შენამდე ვერმოღწეული
სიყვარულის ცრემლი.

1994.

მინაწერი დღიურის ყდაზე, ანუ ლექსი შენდამი და ვარდებისადმი

სიყვარულივით უხმაუროდ წავიდა მარტი...
წარმოდგენილი შეხვედრების ჟამიც დასრულდა.
ვზივარ. ჩვენს ზარებს ვიგონებ და იგავებს ვმარტავ
და ფეხშიშველი მივფრატუნებ მდორე წარსულთან.
სიყვარულივით უხმაუროდ წავიდა მარტი...
გაიგეთ ჩემი გაორება, როგორც გენებოთ,
თუ გასურთ, ეკლებით მარტოობის თითები ხატეთ
მაისის ბოლოს დამტვრეულ ვარდის ღერებო!..
რაც გინდათ ხატეთ,
ოღონდ სულის უცისფრეს მესერს
არ მიგაკარებთ - სათუთად და სადად აწვევრილს...
და ნულარაფერს ემართლებით დარდიან ლექსებს,
იმ დამსხვრეული სიყვარულის მერე დაწერილს.

1997.

* * *

მე ასე მსურდა, მაგრამ რატომღაც
ვერ გამოვიდა, რაც მსურდა, კარგად
და ახლა, როცა ცრემლად წამომცდი
მზის უკანასკნელ სხივით გკარგავ,
უბრალოდ გკარგავ... და ხსოვნის ჩრდილში
ვთრთი, როგორც ფოთლის სუსტი უჯრედი.
რომ გამებედა, ერთ მშვენიერ დღეს
ცრემლებს ფოთლებად მოვაქუჩებდი
და მოგიძღვნიდი ყველა ფოთოლს და
ყველა ოცნებას, ჩემს სულს რომ სდევდა.
რომ გამებედა, შენც უცნაურად
დაგამშვენიებდა ლამაზი სევდა,
მაგრამ, რატომღაც, უხმოდ წავედი,
ვერ გავუფრთხილდი მზის სხივებს კარგად
და, ახლა, როცა ცრემლად წამომცდი,
ხელახლა გკარგავ.

1999.

* * *

რა მერე... დავმთავრდით. და ჩემი თითები
ჰგავს ზამთრის დაღალულ საღამოს ნარჩენებს,
ველარ ამოვხეთქავ მღელვარე ზვირთებად,
ვერც თვალის გუგებით სიყვარულს გაჩვენებ,
დავმრთავდი. და ჩემი ლოდინის საშოდან
წამოსულ სიტყვებზე ვფენივარ მერდინად...
ჩვენ, ალბათ, იმიტომ შევხვდით და დავშორდით,
არყოფნის ნაღველი რომ გადაგვერჩინა.

1999.

* * *

ვიცი, განიცდი... ჩემი დაკარგვა
ჰგავს შუა გზაზე დაფანტულ სარჩოს
და იმ თვალეში, მე რომ არა მგავს,
ამოყვლილი ეკლები გახრჩობს.
მეც აღარ ვიცი, რა როლს ვთამაშობ,
ჩემი ხელები რას წერს და რას ჰგავს,
ორთავე ვგავართ შიშველ ხარაჩოს
და მხრებით ძველი ტკივილი დაგვაქვს.

1999.

* * *

ჩვენი შეხვედრა მუდამ რალაცა
შეუთავსებელ ცეკვას მოჰგავდა,
შენ მთვარესავით სავსე ღიმილი,
მე - ტკივილების ტევრი მომყავდა.

ხელებს ვჭიდებდით, მაგრამ ხელებიც,
მაგრამ ხელებიც არ ჰგავდა ხელებს
და მიყვებოდი „წრფივ განხლებით“
როგორ დასცვივდა ფოთლები ხეებს.

როგორ უსმენდი გამთენიისას
გულდადინჩებით ქარების ქადილს
და გაოცებდა ცრემლი იისა -
სიყვარულივით საცთურის მბადი.

როგორ მეძებდი მთელი ცხოვრება,
როგორ გიყვარდი დაბადებამდე,
დღეები დღეებს როცა მოება
როგორ მამგვანე ციურ ფერადებს.

უჩემოდ სული როგორ ხმებოდა,
სიზმრად ტკივილებს როგორ მიქრობდი.
მე... გულისგარეთ მეღიმებოდა,
თვალებს ვხრიდი და... მზეზე ვფიქრობდი.

ჩვენი შეხვედრა მუდამ რალაცა
შეუთავსებელ ცეკვას მოჰგავდა.
შენ მთვარესავით სავსე ღიმილი,
მე - ტკივილების ტევრი მომყავდა.

1991.

ავდარს მოგავარ...

ერთ მშვენიერ დღეს მივხვდები რომ...

შენ მენატრები, -

ჩემი ბავშვობა აიშლება ძველი ზღაპრიდან

და უცნაურად არეული თეთრი კარტებით

გაგიმხელ, როგორ ტკივილამდე

მიყვარდი ერთ დროს,

როგორ მიყვარდი

და სიყვარულს განგებ ვჩრდილავდი

და მარტოსული მიყვებოდი ცხოვრების ფერდობს

და ასე, კრძალვით ქვითინებდა ჩემი ბავშვობა...

(მე თვით მოვთოკე სიყვარულის შლეგი აღვირი

და დავამსგავსე ოცნებები სათამაშოებს).

ძველ სასაფლაოს ჩრდილში დაწვა ჩემი ბავშვობა

და ახლა ასე გაორებულს თვალს არ მაშორებს,

მე კი ოთახში გამოკეტილ ავდარს მოგავარ,

ძველი კედლების საყვედურით გადარეული.

ქარმა წარსული დაძინძილი სევდით მოგავა

და თავზე ვახვ მთელს სამყაროს

ფოთლის რვეულებს,

რომელშიც ჩემი მარტობა ბავშვობას იცავს,

ბავშვობას იცავს და ქუჩაში უხმოდ ხეტიალს.

ვერ გავუზომე ვერასოდეს სიყვარულს სიცხე,

თუმცა, გულდაგულ ვარწმუნებდი, რომ ზედმეტია

ცრემლებიც, სევდაც, მოგონებაც, შემოთენებაც,

თეთრი ხელებიც ზედმეტია - ცისკენ აწვდილი,

მარტობისა ყველაფერი მომეხსენება,

ოღონდ მიწაში დამეკარგა ჩემი ნაწილი,

რომელსაც ძველი სიყვარულის სურნელი ჰქონდა...

ბავშვის ხმა ჰქონდა და ბავშვივით დიდი თვალები,

ახლა სიტყვებმა იმარჯვეს და ტკივილით მორთეს

ასეთი სუსტი და ასეთი შეუბრალები.

1996.

გამოსავდი

მე ასე მსურდა - შენს ცხოვრებაში
მეარა უხმოდ, თითისწვერებით,
ახლა რომ მოგკვდე, ვიცი, სიტყვებით
ან მზერით ველარ შემეშველები.
ეკლების გზაა, მივეხეტები,
ასე ვარჩიე მოსვლა შენამდე,
რა, მერე, თუნდაც სისხლის წვეთები
შენს სულის კიბეს წითლად ღებავდეს.
ნუ შეშფოთდები... ჩემი სახეა
ეს გაცრეცილი ღამის ფარდები,
რომ მომისმინო, პოეზიით და
მზის მცხუნვარებით დაავადდები
და, მერე, ველარ იცხოვრებს სული
ფოთლების დარღზე ულაპარაკოდ...
უნდა წავიდეთ ერთმანეთისგან
და მარტოობის ხიდი ავაგოთ,
რომ ერთმანეთი გადავიტანოთ,
რომ არ შევახმეთ ყოფის იარებს...
და, მაინც, სანამ დავშორდებოდეთ
მოდი, სამყარო შევატრილოთ!

1999.

* * *

(ერთი სიყვარულის ისტორია)

რა სამწუხაროა. -

ორივე დავმარცხდით.

ორივემ ძალიან უბრალოდ წავაგეთ

და ახლა ეს ქარი სევდასაც არ მაცდის,

ახლა ჩემს ცხოვრებას ქარები განაგებს,

წავაგეთ.

ჩემს იმედს მუხლები მოკვეთეს

სიტყვებმა - სავსენმა ტკივილის კირთებით,

მე მერქვა სახელად „მიყვარხარ, მომხედე“,

შენ გერქვა: „კარგი ხარ, მაგრამ არ მჭირდება“.

ორივე დავმარცხდით.

1998.

* * *

მე კი ცხადია, არაფერს არ გთხოვ -
ისე დამიხვდი, როგორც გენებოს,
თუმცა წლებს ძველი სისავსე ათოვს
და ნატვრა დიდი ბედნიერების.
არაფერს არ გთხოვ... როგორც გენებოს,
ისე იცხოვრე ჩემგან წასულმა,
არ შეგრისხავენ სუსტი ხელები,
არ მოგასევენ ზარს და ავსულებს,
როგორც გენებოს... ოღონდ წასვლამდე
(სანამ მოძებნი შენს წილს და საფერს)
წარსულს გახედე - სველი სულიდან
ჩამოცვენილი ფოთლებით ნაფენს.

1998.

* * *

მე ყველაფერი მშვენივრად მანსოვს-
ის სიყვარული მერე მოვიდა,
ვიღაც ავსებდა სიცოცხლის თასებს,
ჩვენ ვბრუნდებოდით თეთრი თოვლიდან.
ჩვენ ვბრუნდებოდით თეთრი თოვლიდან
და ღვთიურ ფიფქებს ვინაწილებდით
და სიყვარულიც ისე მოვიდა,
როგორც დაღლილი სულის იმედი.
და სულს მზესავით თბილსა და მარტოს,
და სულს მზესავით მიუკარებელს
შემოეჩვია ველური მარტი
ამღვრეული და სველი თვალებით
და ყველაფერი შეაკვდა ლოდინს
და ლამაზ სევდას, და შეშლილ ფერებს,
გიმანსოვრებდი მინდვრით და კორდით,
გაკოწიწებდი ლოცვით და მღერით
და თოვლის თეთრი სუდარით ვთრთოდი,
და სული მქონდა ისეთი სავსე...
ვდარდობდი... ვთმობდი... ხელახლა ვთმობდი
და ვაწყდებოდი სამყაროს ასე.
და ყველაფერი ხმაურით თრთოდა,
მხოლოდ ტკივილი მოვიდა უხმოდ,
მე შევიშალე და ყველა ზღაპარს
ჩემი სამყაროს კუთხეში ვუხმე,
მე შევიშალე ღვთიური სუნთქვით,
რომელიც თოვლის მერე მოვიდა
და ჩავიმუხლე, რომ წამომეღო
რალაც ძალიან სუფთა თოვლიდან

1993.

* * *

არაფერს ჰგავდა ეს მონატრება -
ცისფერი წიგნი თეთრი ზოლებით...
ახლა ყველაზე მეტად გვიხდება
უცხო როლების გამოგონება,
ახლა ყველაზე მეტად გვიხდება
ფერების წვიმა და სიმარტოვე,
ნუ დამადნები სულზე მითებად,
ნურც უმითებოდ ნუ მიმატოვებ
და ეს სიმღერა - ქარის სადარი
მხრებზე მომხვიე ღრუბლის მანტიად,
გადაგლეჯილი გული სად არი,
სიყვარული რომ ვერ დაატია,
სად არი... თუმცა, ძებნაც ფუჭია,
რას შეგარჩენენ მიწიერები,
უნდა გაექცე ყოფიერებას
მზით დასიცხული ყოფიერებით,
უნდა გაექცე და ღრუბლებს გაჰყვე,
ღრუბლებს გაჰყვე და სურვილი სტანჯო,
ვინ დაგიჭერებს, ზეცამ სასჯელად
იების სუნთქვა რომ მოგისაჯა,
ვინ დაგიჭერებს, იების სუნთქვა
ფერად მითებს რომ იტევს ერთიან,
რომ აკანკალებს მშფოთვარე ტალღებს
ღრუბლის ცრემლები როცა ერთვიან,
რომ მონატრება მოდის ცრემლივით
და არ არსებობს მისთვის ჯებირი...
არარსებული გული გინატრის
სიყვარულისგან გადაგლეჯილი.

1992.

* * *

და კიდევ ერთი წერტილი შენთან -
ერთი დუმილის სამაგიერო,
ასეთი როლი, ჩემს ფრთებს რომ თენთავს,
სადამდე უნდა განსახიერო,
სადამდე... როლებს მიწუნებს სცენა
(აღტაცებებიც წლებმა წააღეკა)
და ჩემი სულის მკლავს ფოთოლცვენა
და სუნთქვა ზარის - ხვალ რომ დარეკავს
და წასვლის მძიმე ნაბიჯებს მამცნობს...
შენ კი დამრჩები გაუშლელ კარტად,
ფოთლის დარდივიც მდუმარე კაცო,
ნუ ამიცრემლებ იმედის ხატებს
მოოჭვილს არცთუ ძვირფასი ქვებით,
მაგრამ ჩემსავით ნაზს და დარდიანს...
მე დღეს ბებერი ხესავით ვნმები
და ზეცას ვჩუქნი, რაც მაბადია
და აღარ ვიცი, რითი ვუშველო
ამ ნამრუდისფერ ურთიერთობას.
გამიჭირდება, ვიცი, უშენოდ,
ვიცი და მიტომ აღარ მეთმოზი,
ფოთლის დარდივით მდუმარე კაცო...
შენი როლები მაბნევს და მთენთავს,
ნუთუ თვალეზი არაფერს გამცნობს,
ნუთუ არ გესმის ჩურჩული ხეთა?
ამ წერტილებსაც გაუძლებს გული
და, ბოლოს, თვალის ღრმულები გაგვცემს
ჩვენ - ყურადღებას მოკლებულ სურებს,
თქვენ - ფოთლის დარდით ავსებულ კაცებს.

1997.

* * *

გემუდარები, გამიღე კარი.
სიტყვა, რომელიც ერთ დროს გამომრჩა,
მე მოგიტანე ახლა პეშვებით,
გემუდარები, კარი გამიღე!
ასე ადვილად ვერ შეგეშვები
დაგმანულ კარში შეჭუჭკულ ლოდინს
და რწმენისა და იმედის ლოდებს
ვერ ჩამოვაგლეჯ ჩემს მარტოობას.
...სისულელეა ჭიუტი ღობე
ყინულოვანი, თეთრი თითებით,
მე, თუმცა, მთვარის სატრფოდ ვითვლები,
მანც მთავარი დავტოვე შენთან –
უბავშვურესი სულის მითები
და მოყვავილე სინათლე ფერთა;
და ახლა, სიტყვა მომაქვს პეშვებით,
რომლითაც უნდა გადავარჩინო
შენს სულში თითქმის გახუნებული
ჩემი თითების ანაბეჭდები,
სავსე ვარ შენი დიდი სურვილით
და სურვილს იქეთ არ ვიხედები.

გემუდარები, კარი გამიღე.

1998.

* * *

მე, რა თქმა უნდა, მთავარს ვმალავდი...
და, თუმცა, ნაბიჯს დგამდი გაბედულს,
სიყვარულს როგორ მოიპარავდი –
ჩემს სულში შვიდი ბეჭდით დაბეჭდულს.
ლამეს ართობდა მთვარის ბაღადა,
თუ... ნაგროვები ტკივილი პეშვით;
ან ღამეს როგორ მოიპარავდი –
ჩემი სიზმრებით ბოლომდე შეშლილს.
ტკივილი იყო... და, რა თქმა უნდა,
მე ტკივილს მთელი გულით ვმალავდი,
შენ კი... შენ მიწის მტვრიდან მოხვედი
და ტკივილს როგორ მოიპარავდი.

1996.

* * *

ვერ გამოვდივარ იმ წარსულიდან!
სასაცილოა, მაგრამ ახლა ჩემი წარსული
ჰგავს აფეთქებულ იასამნის მოტეხილ რტოებს
და წვიმას - ბრძენს და
ცაში საწყლად გამოკიდებულს.
სასაცილოა, მაგრამ ახლა წვიმაც მალეღვებს,
რომელიც, თუმცა ბრძენი არის, მაგრამ საწყალი.
ვარ დაფოთლილი აუხსნელი კითხვის ნიშნებით
და მდაღავს შენი ძველისძველი ხმის მცხუნვარება
და წრეში, სადაც წლების უკან რიალებდნენ
ჩვენი ჩრდილები, მეშინია,
საწყალ წვიმას არ ჩაეძინოს.
სასაცილოა, მაგრამ ვიცი, ჩემი წარსული
ნისლში ბოგინობს და ბავშვობას ეხვევა ყელზე
და, მეშინია, სიყვარული არ მაპოვნინოს
ნისლმა, რომელსაც სახელიც კი ვერ შევურჩიე.
- მე აუხსნელი სიყვარული მაპურებს დღესაც,
რომელიც ჩემზე დიდია და ჩემზე ნათელი.
შემომბრუნებთ? ვიმართოვებ სიყვარულისთვის,
რომ ცხოვრებაში ყოფის მტვერმა არ გამითელოს
ამოხეთქილი ენძელების სადა ზმანება
(ჩემი ბალღური აღტაცების დიდი ნიშანი).
ხვალ, ალბათ, ხმაში მონატრება შემეპარება
და გამიზნულად დავარიგებ ფერად ნიჟარებს

(რომელთაც ერთხელ გამიმუღავენს საიდუმლონი),
მე კი, რა მშვიდად მეგონა, რომ
სურვილს ვტოვებდი...
სასაცილოა, შეიყვარო ქალი-პოეტი,
სასაცილოა და რისკია უმისამართო.
ვიცი, გავგიჟდი, ახლა ძველი როკვა გამართობს
და წარსულიდან გამოვიხმობ ფერად კლავიშებს,
გესმის? შეშლილი წვიმა მართავს ღამის მარათონს,
საწყალი წვიმა... საპატიო სტუმრად მპატიყებს.
სისულელეა, მაგრამ მართლა მპატიყებს წვიმა.
ჩემი წარსული, როგორც თეთრი იასამანი
ჰგავს სიცოცხლიდან გამოპარულ მარადისობას.

1996.

* * *

ჩემი სახეა სიყვარული
და სახლი, სადაც
ღამღამობით ნიღაბს ვიშორებ,
სავსეა ვარდის სურნელებით
და მეუღლის მზრუნველი მზერით...
და აღარ ვიცი, სად დავმალო
სევდის თეთრი, მშვიდი ნაგლეჯი,
რომ ჩემს მშვენიერ, სადა ბაღში
მოლოდინი აღარ ყვავილობს.

2001.

* * *

ეს უცნაური ზრუნვა შემჩრა -
შენ შეგაგროვო,
შენი სიცილით ამოვიდე
მარტოობის თეთრი სევდიდან
და ვთქვა, რომ მორჩა,
ამ წუთიდან ცხოვრებას ვიწყებ.
განგებამ შენი სიყვარულის
ცრემლებით მომრწყო
და ვტყებნი შენი ცრემლით სავსე,
ხორკლიან მიწას.

ყოველდღე გიწყებ
და თითებში ლექსები მითრთის.

2001.

* * *

მან თქვა, რომ დღემდე აფასებს ჩემში
შემოდგომის გაყვითლებულ, მზიან ამინდებს
და როცა მიდის, წასვლა უჭირს
ჭრელი ფოთლებით მოფენილი
მშვიდი ჩრდილიდან
სადაც მზე ასე ნაწილ-ნაწილ
ანათებს ხოლმე.
მე კი... მე ვდგავარ
და მის სევდით სავსე ნაბიჯებს
ფოთლის ჩვეული,
უდიდესი სიმშვიდით ვითვლი.

2000.

კაქტუსის ღერო

ისევ მოგწონვარ ჩემს ლამაზ სევდას.
მეუღლე წუხს, რომ ვერაფრით მართობს...
ვარ მოყვარული ცოლი და დედა
და დღეებს ჩემს წილ ტკივილებს ვართმევ,
რომ არ გახუნდეს სულში ჩაზრდილი
კაქტუსის ღეროს ხასხასა ფერი...
მეუღლე წუხს, რომ ვერაფრით მართობს.
მე... მშვიდად ვუვლი კაქტუსის ღეროს.

2004.

ღუკას

ოდესმე აღარ დაგჭირდები -
ამ ჭინსისფერი ქურთუკივით გამიხდი და
სახლიდან წახვალ.
მე, ალბათ, კალთას ჩამოვაწყობ გადაღლილ მაჯებს
და სევდაში და მოლოდინში დავიდნობ სახეს

და ჩემს სიცოცხლეს ოქროს ტოტი ჩამოატყდება...
შენ კი... შენ- დედა გენაცვალოს - უნდა იარო
მხრებგამართულმა, ლამაზმა და სავსემ მარტებით,
სიყვარულებით, სურვილებით, ყოფის ხვარებს

მხარი უქციო და ხანდახან ხელის წავლებით
უსიტყვოდ ჰკითხო დედის მაჯას -
რატომ წრიალებს...
მხოლოდ ხანდახან - თორემ, დედა დაგეწამლების -
შენ უდარდელად, უტკივილოდ უნდა იარო.

2008.

* * *

დედა გიმღერის. სველი ბაგიდან
ყვავილების წვიმა იღვრება.
დედას უყვარს, რომ პატარა ხელებს
თითქმის არასდროს არ ავიწყდება
ყელზე მოხვევა და თბილი სუნთქვით
გულზე მარადი იმედის ქარგვა...
დედა გიმღერის. ზამთრის ამინდი
თანდათან თავის სიმკაცრეს კარგავს.

2004.

ზამთრის სიმღერა

ჩემს შვილს - ძალიან ლამაზს და ნათელს
უყვარს ფანჯრებზე ცხვირის მიღება,
ზამთარი - ღამეს თეთრად რომ ათევს,
ბედნიერებას უხმოდ მპირდება.
ჩემი პატარის თვალის ღრმულებში
მოჩანს სინათლის ფართო თვალები
და ყოფის მტვერი რომ შემაწუხებს,
ვიცი, ამ თვალებს შეგეფარები.

2006.

ცხოვრების უჯრაში თოვლია

შეხედე, ცხოვრების უჯრაში თოვლია
და შენი პატარა შვილები ხარობენ,
რომ ზამთარს ფიფქები სტუმრად მოჰყოლიან...
პატარებს თვალები უბრწყინავთ სითეთრეში
და ლამაზ თითებზე ფიფქები ადნებათ...
შენ კი ცხოვრების უჯრაში იხედები
და მშვიდად, ფიქრიანად, ლამაზად ღამდება.

2007.

ცისფერი ჩანანერები

* * *

მელანქოლიის ყოვლადობა, ანდა, საერთოდ,
ყოვლადობა არარაობის...

მე დავინახე წარმოსახვის ირიბ სარკეში საკუთარი
მკრთალი აჩრდილი, შევიგრძენი დრამატული
დაძაბულობა...

ჰო, ვიცი ახლა, შემახსენებთ გოეთეს სიტყვებს -
„სასოწარკვეთა მოვალეობააო“ და... მკაცრად
შემხედავთ.

რილკესეულად ყოველივე უთქმელის მჭერა...
ამიტომ, როგორც რაიმე უცხოს, ელვის სისწრაფით
ავისხლეტავ თქვენს მსუსხავ მზერას
და დავდუმდები.

ვერ გამოიგია, მივდივარ თუ უკან ვბრუნდები...
ან, იმ რგოლს ვგავარ იქნებ, მისთვის რომ ბრუნავს,
ბოლოს და ბოლოს საკუთარ თავს რომ დაეწიოს და
მოლოდინით გათოშილ თითებს ჩამოაძროს
ყინვის ბეჭთარი.

იქნებ სფეროთა სიმფონიის ერთი ბგერა ვარ -
სურვილი რომ აქვს, გადალახოს სიბღეგადები,
მერე, ხმაურით გადასწიოს გლოვის ფარდები და
მარადიულ, უსაზღვრო დუმილს ბოლო მოუღოს.
სიცარიელის დასაძლევად მოვლენილი ნერგი ვარ
იქნებ, თავს რომ ვერ ვაღწევ ფიქრს სატიალეს, რომ
ვერ ვიშუშებ დაბადებიდან თანდაყოლილ
უღრმეს იარებს;

მსურს, გავაღწიო სულის ჩარჩოს, გადავარღვიო
ჯებირები და ავყვე იმ სხივს, მიწიდან რომ
აიკეცება...

ოდესმე, ალბათ, ფერი მეცვლება...

უსიტყვო სიტყვებს, უხმო ბგერებს დავეძებ მუდამ,
ვარ გადაღლილი ნატურმორტებით, თუ
დამამშვიდებს - ერთადერთი, მოცისფრო გუნდა,
ანდა, სიზმრებით სავსე კორდები,
თუ დავღონდები, მარტოსულის მზით დავღონდები.

1990.

* * *

შესაბამისად - ყველაფერი წარსულს ჩაბარდა, -
სულის ბაღადა, სიკისკასე, ქათინაური... მთელი
სიცოცხლე პოეზიის ნიმბი მფარავდა, სულს
მიღონებდა მიწიერთა ამო ხმაური, თქვენ
გელოდებით, ფერიებო, უცხო ქვეყნიდან, აწეწილ
რითმებს მოენატრა თეთრი ფურცელი,
არ ვისაკლისებ, გეფიცებით, ამიერიდან,
სულის ავსებას სიყვარულის ნაზი სურნელით,
თქვენ გელოდებით. მიწყალობოთ ეგებ სითეთრე
(გულზე დამადნო ღამემ სევდა იმქვეყნიური),
ფერიცვალების სიჯიუტეს ვერ მივეკედლე, ვერც
დასერილი აღსარებით გავხდი ღვთიური, ჩემი
ოცნება ბევრჯერ ბასრი მზერით დატორეს,
ცხოვრებამ ყოფის სივარულახე ურცხვად მაჩვენა,

და, აჰა, კართან გალეული გული დავტოვე, გული
დავტოვე სიყვარულის გადასარჩენად... ეჰ,
ფერიებო... ფერიებო... რაღას მიშველით, სული
ისედაც ტკივილით და დარდით ივსება... თქვენს
განარებას - მომაშორეთ მიწის სისველე, რომ
მივეკედლო მარადიულ სხივმოსილებას.

1991.

* * *

წვიმის წვეთებში ჩანს რაღაცა უკარებელი. ჩემი
ცრემლები ფერგაცრეცილ კედლებს მაგონებს, ცის
ლურჯ კაბადონს კვეთავს დროის მატარებელი -
ნელა მიათრევს ისტორიის მძიმე ვაგონებს, სცივათ
ფურცლებზე მკაცრად აკრულ მტვრიან ასობებს,
მკრთალი ფიქრები ისტორიის საუფლოს კვეთავს...
მე, ცრემლიანი, კარიბჭესთან მარტო დამტოვეს
ჯილოსანთა და სკიპტროსანთა ტკივილთან ერთად...

1988.

* * *

სად არის ახლა ჩემი ოცნებით გადატვირთული დეკას ფოთლები. მომენატრებით და მუსიკის ჰანგს ძველი დუმილით დავეთხოვები. სად არის მუზა, ანდა, საერთოდ, ქარის კვილში შემხმარი წლები, ვინ მაწერინებს ლექსებს, სიზმარში ვინ ჩამაგონებს ვარდისფერ რითმებს, ნურაფერს მეტყვით, გავუძლებ წუხილს - ისევე, როგორც ტკივილებს ვითმენ. დადგება რიგი გარდაცვლილ დღეთა, მოვა სიკვდილიც მწუხრში ნაწრთობი, ჩემი პორტრეტის მუდმივი შტრიხი - სევდა ჩააქრობს ზეცის მნათობებს და უფლისაკენ გაწვართულ ხელებს გაყინავს თოვლის მცირედი თრთვილი... სამყაროს იქით, სიცოცხლის მერეც „მარადისობის კანონით“ ვივლი.

1990.

* * *

ვერ შემაძრინეს. მღელვარებით დაიწვა ღამე.
მეტყინა მიწის ჭრილობებად ქცეული სული.
ამღვრეულ სიზმრებს მივეკონე. აპრილის ქარებს
სისხლის სიმძაფრით შევასუნთქე საკმევლის სუნი.
მსხვერპლი ითხოვა მაცხოვარმა დაღლილ
თვალებით, ბეთლემის ზეცამ ვერ იტია ფიქრის
ანთება. სამარიტელი ქალის მსგავსად შეშინდა
დილა და ცრემლით დაწვა ვარსკვლავების მძაფრი
ნათება. სივრცეს დაეტყო ლურჯი ზღვარი. მუზამ
იწვიმა. მეზმანა, თითქოს უწმინდესი იესოს
სთხოვდა ბედნიერებას მამულისას... დამნისლა
ფიქრმა. ცისფერ საუფლოს ავუყევი. უფეროდ
თოვდა. დამწუხრებული ჭადარივით მიმზერდა
მთვარე. ცოდვის ანდერძად შეიკონა სხივთა არული
და „სინანულის ნათლისცემად“ დადაღულ თვალებს
დაეტყო მიწის ყრუ ღაღადი, ცამდე ასული.
თმაგაშლილ წმინდანს მივამგვანე ჩემი სტრიქონი,
ნინოს ჯვარით მუშტადშეკრულ ერს გავუღიმე,
ქრისტემ თავისი ღვთაებრივი, წმინდა ქიტონი
შეისწორა და... საქართველოს დახედა თრთოლვით.
ვიგრძენი, მიწა როგორ იძრა, ძლივს მოვიგონე
ლოცვის პირველი მწველი სიტყვა, თქმული
მზისაგან... სულმა შეიგრძნო უცხო შვება, უცხო
მირონი... მამული ჩემი განიწმინდა ცოდვებისაგან!
აღიმილება დაემგვანა ფრთიან სტრიქონებს,
ბეთლემის ცაზე ანგელოზებს მოსწყურდათ ფრენა,
ცისა და მიწის გასაყართან მზე მივიკონე, ქარმა
მაჩუქა სიხარული და აღმაფრენა.

1990.

* * *

ო, არა, არა, ეს არ ჰგავდა მზის დაბნელებას.
ეს იყო მხოლოდ ურწმუნოთა ამონახვენი.
ჩემი ბავშვობა იწყებოდა სუსტ სიმღერებად
და ებმებოდა უფროსების თვალთა მახეში.
სივრცეს ზომავდა არყოფილი ეშმა თვალებით.
ზღვის ნაპირებზე ყრუდ გოდებდა არარაობა.
დასეირნობდნენ ჩადრიანი ბანოვანები და
იშლებოდა ყვავილებად ნორჩი თაობა.
ჩამავალ მზის სხივს მონატრება აჩნდა
სისხლისფრად. მიდიდდებოდა თვალთახედვის
გასადევარი. მე დავინახე, საუკუნე როგორ
დამძიმდა, როგორ ჩაყანგდა ქართველთ ფარი
და სატევარი. ღამე ოხრავდა.
ქარი ფერმკრთალ ჯარას ართავდა.
ზღვის სანაპირო, ხის ჩრდილებით გადაბურული
პირამიდებით გადაღვარცლულ საფლავს მიჰგავდა.
ცაზე ამაყად დადიოდა შავი ქურუმი.
თვალს ვუშტერებდი კავკასიის ჭალარა
მწვერვალს და სიკვდილოვით მაშინებდა
სისხლის კომმარი. ვგავდი ყველასგან მიტოვებულ,
გაკიცხულ მწერალს, რომელსაც არ ჰყავს არც
მფარველი, არც რამ მოძღვარი.
მელოდებოდნენ საქართველოს მინდვრის ფერები,
ცრიაგა რიყრაყს მოსდებოდა ლექსის სურნელი
და ნაწილ-ნაწილ დაყოფილი ლურჯი ბგერები
მიჭრიალებდნენ აღმართ გზაზე ფიქრის ურემით;
მე მიხაროდა. უწმინდესის სურათს ვუმზერდი
და ჯვარცმას, როგორც ცრემლის მუხრუჭს,
შველას შევთხოვდი, ვიცოდი, ცა რას საუბრობდა
ავგაროზ მზესთან, მესმოდა, მიწა გაზაფხულზე

როგორ ღრეობდა და მაინც, მაინც, ჯვარცმა იყო ყოვლის დამტევი. ჯვარცმა მმატებდა სიძლიერეს სულის ქართულის. ოქროსფრად მზირალ ასომთავრულს მიღმა უფეროდ ქრისტეს თვალეზი იყო სისხლით ამოქარგული და მივდიოდი ასე რწმენით აღზევებული, „ღმერთმა დაგლოცოს და გახაროს სულით ძლიერით“ - აღმავალ ბილიკს მილოცავდა უწმინდესი და მიდიდდებოდა ვარდისფერი თვალსაწიერი.

1989.

* * *

ლამის წყვილიადში მოგონების გაცრეცილ ფრესკას ხელს შევახებ და... გობრონივით მტკიცედ დავდგები. გული ვერ იტევს აღშფოთებას, მზის ზარი რეკავს, მარტოდ შთენილი თმოგვის ციხეს მივეახლები. ბევრჯერ ნატვრაში გამიპია დღე ტალღასავით. არ შევიცვლები (უფრო სწორედ, ვერ შევიცვლები). ვიცი, უღონოდ დამე ხელებს გაასავსავენ და ძრწოლას მომგვრის უბოროტეს, ყრუ შეკვივლებით. ჩემი ლექსები უფაქიზეს გულით იქმნება და გასაძლისი აღშფოთებაც გამოვიარე. კითხვისნიშნები მისერავენ სტრიქონს იქნება, იქნება ეშმა არ მიხორცებს ძირძველ იარებს. დასაბამიდან დამანათლა უფალმა შიში, დასაბამიდან მტკივნეული ძარღვი გამიჭრეს, გამოვიარე დღევანდლამდე გზაწვრილი ფიქრში, ახლა კი ცაში მართვესავით უნდა ავიჭრე. მაცალეთ მხოლოდ! - სიჭაბუკეს შევასხა ფრთები (ბავშვობის ტკივილს თავს ვერასდროს დავალწევ თუმცა). ყვირილობისას მომეწევა ციური ხმები და გამაცლიან მოგონებებს სულ ფურცელ-ფურცელ. ცხოვრება თავის წილ ცრემლს ითხოვს ფართო პეშვებით. ასეა მუდამ. არარაა ტკივილი უხმოდ. ბერმუხსასავით გამიდგია მტკიცე ფესვები და ქართლის ცის ქვეშ ანგელოზთა ამაღლას გუხმობ.

1990.

* * *

**„რალაც მინდოდა მეთქვა, თუმცა ხომ ისედაც
იცოდი“.**

ეკა ბაქრაძე.

რა უნდა გეთქვა - ამ ჩარჩოებში და ცის
ცრემლებში რას გავარჩევდი, თუმცა, დაღლილი
გულების ფეთქვას მიწიერებიც გამოარჩევდნენ; რა
უნდა გეთქვა ჩვენი ჩურჩული ყველა ჩურჩულზე
უფრო რთულია და თრთის ფოთოლი... რას ვერჩით
ფოთოლს, რას ვერჩით მიწას - მფეთქავგულიანს. მე
ისეც ვიცი, „ო, რა თქმა უნდა“, ირგვლივ შენ
სუნთქავ და მენატრები, ჩვენი ბავშვობის რძისფერი
ბუდე და პოეზიის ლურჯი ხატები ახლაც სხვაგვარი
სურნელით მავსებს... და, შენც, ნათელი და ახლო-
ბელი მამშვიდებ სიტყვით და ვცხოვრობთ ასე,
მზისფერი სანთლის ჩაუქრობელად და როცა სავსე
გულების ფეთქვით მიწიერები გამოგვარჩევენ
გვგვართ ფერადებს, რომელთაც ცნობენ და მერე
თვალებს ნელა აჩვევენ, გვგვართ სიტყვებს და
ხმამაღალ ლოცვას და მონატრებულ ქარების
კივილს, გვესტუმრებიან ჩურჩულით როცა და ამ
სტუმრობის სინათლე გვტკივა და ასე, ასე ტრი-
ალებს რაღაც, ჩვენი სინათლით დაბნეულ
ჩრდილებს აუხდენელი ოცნება დაღავთ და სულს
ღრუბელთა პაწია ფთილა ისე ადნება, თითქოს
ბავშვობას ეთხოვებიან სველი თვალები, მე გამოვ-
დივარ ცრემლიდან ფრთხილად ლოცვით,

ჩურჩულით და იარებით და შენ მაგებებ
შენისლულ ღიმილს (ღიმილი მთვარის თეთრი
სულია), გამოპარულა სიზმრიდან წვიმა და მთის
ფერდობზე გადაუვლია და დარჩენილან სველი
ფოთლები, ფოთლები, ეკა, სევდის თვალებით, მე
მიხარია განმეორება თავის სინათლით თუ იარებით
და ვიმეორებ ნაბიჯებს ახლაც, ასე დაშლილი და
ახლობელი მოვდივარ... ძველი სინათლე მახლავს,
მზეთა სინათლე - ჩაუქრობელი.

1994.

მონაცრება

შემოდგომის საღამო

საღამოს პირებს მდუმარედ ზვერავს
ჩემი ტკივილის და მონატრების
გადაღლილი შიშველი მზერა
და მაგონდება ადგილის დედა
და ჩემი დედა სევდიანი თაფლის თვალებით
და ბორგავს სული - დაბნეული უცნაურ ბედით -
სიყვარულებით, იმედებით, აღიარებით
და ჩემი დედა თვალს ადევნებს სიშორის ყინულს
(თაფლის თვალებით თვალს ადევნებს
გულს თავისწვერას)
და შემოდგომა მზის სხივებად ადნება მინებს
იმ სახლის, მე რომ ვუყვარდი და მზარდა და მწერა.

2008.

ორშაბათი

დატეხილია ჩემი თითები
და მზერა ისე სევდიანი,
რომ სიზმრებსაც გადააბრუნებს.
ჩემში მთავრდება ორშაბათის
მშვიდი საღამო
და თითებიდან სისხლთან ერთად
საღამო წვეთავს...

ხოლო ის კაცი,
ვინც ჩემს მზერას ძაფი გამოსდო
და გულზე ძაფის გორგალივით
გადაიხვია,
დგას ორშაბათის ჩამოთოვლილ
გზაგასაყარზე...
ჩემი ცხოვრება ორშაბათის შეჯამებაა
და აღარ ვიცი, რას მივენდო, -
ამ კაცის ღიმილს,
რომელმაც ჩემი სევდა
გულზე გადაიხვია
თუ
ბრძნულ ნათქვამს, რომ
ორშაბათით იწყება კვირა
და ხვალე ყველა ორშაბათებს
ჩამოიტოვებს.

1999.

* * *

რალაცნაირად გულგრილი გავხდი...
ერთადერთი, რასაც ვამჩნევ
კედელზე უშნოდ ატუზული
ოთხი ჩარჩოა
და ფერები - შეჭუჭკული ჩარჩოს კუთხეში...
მენატრება საყვარელი ქალაქის მტვერი,
შავი მტვერი - მოუვლელი, სადა ქუჩების.
ვრეკავ უცხოელ მეგობართან,
რომლის ძარღვებშიც
დაედინება უცნაურად ნარევი სისხლი,
რომელიც კოსმოპოლიტია
და ერთნაირად ენატრება
ბონიც და ჩიკაგოც...
და ვუყვები, რომ
ქალაქი, რომელიც მენატრება,
ძალიან ძველია და ძალიან სახიერი,
მაგრამ უცნაურად დაავადდა და
ადამიანებს ველარ პატრონობს.

1999.

ნოსცადგია

მტკივა, - ვამბობ მე.
მერე რა, რომ
დიდი ხნის წინ ამივსეს სული
მოხრიალე მინის ნატეხებით
და დიდი ხნის წინ მასწავლეს
საკუთარი სხეულიდან
სურვილების გამოდევნა,
სიტყვა ხომ შემრჩა
და ტკივილის გამოხატვის
ერთადერთი, მართალი ხერხი –
მარჯვენა ხელის
თეთრ ფურცელთან მიახლოება.

1999.

* * *

ამგვარად ვცხოვრობ -
სამუშაო მაგიდაზე დამხობილი
თითები მტკივა
და სულში ჩაზრდილ
წითელ ეკალს
ლამლამობით მთვარის სხივებს
ბალიშად ვუფენ.
ლამაზად სუნთქავს ჩემი ქმარი...
მის ნესტოებში
თითქო სევდა ჩაგუბებულა
და მკერდში მშვიდად ამოზრდია
ნდობის სიფითრე.
როცა საუბრობს, ბაგეებზე ელვა გადასდის
ხოლო დუმილი მარადიულ სევდად აღნება.
ჩვენს თვალებს მოსწონს ერთმანეთი -
ცისფერიდან წაბლისფერში იღვრებიან
სურვილების უცნაური გადმონაშთები,
ხოლო სუნთქვიდან ამოზრდილი
ნდობის ყვავილი
სამუშაო მაგიდაზე მოცახცახე
თითებს აღნება.

2001.

* * *

სხვანაირი ვარ.
დავიღალე.
და ოთახი, რომელიც იტევს
ჩემს გაცრეცილ გერმანულ წიგნებს
და ქართულ ლოცვას
და საათის განწირულ წიკწიკს
ნელა-ნელა ემგვანება ირეალობას
და ვიცი, რატომ ვთამაშობდი
ერთი დღის წინ ზაფხულის ფოთოლს -
მომლოდინე შემოდგომით
პირთამდე სავსეს.
ახლაც ვცახცახებ ფოთოლივით
და ჟამიჟამ ხელისგულზე
ნაოჭებს ვითვლი...
ხელებზე ბედი მაწერია
უცნაური, უცხოვრებო
ცხოვრებით სავსე:
ჩემს ხელებს ახსოვთ,
რომ ოდესღაც პოეტი მერქვა
და სულში დიდი,
თეთრი ნავით ვმოგზაურობდი.
ახლა... ძალიან დავიღალე,
რადგან თეთრ ნავში
უცხო სიტყვებით მოწამლული
წყალი დაგუბდა.

2001.

ქ-ს

მკვდარ ფოთოლს ვგავარ და ვიფიცები,
რომ სიფრიფანა, ცერა თითი
ვარდისწყალში მაქვს ამოვლებული
და მზის ჩვეული ცახცახიდან
შარშანწინდელ ზაფხულს ვიწოდებ.
მდუმარება მაქვს ბოლო საგზლად
და სული, სადაც
თეთრი კარივით იხსნებიან მოგონებები
კარივით კენესის და ჭრიალებს
შენს დამთავრებას.

2001.

იმედი

ვრჩები საკუთარ თავთან და რწმენა -
მარჯვენა ხელზე დახვეული
მიდის ფურცელთან
და ამბობს, რომ
ფოთოლოგებმა დროებითია,
რომ სულს ყოველთვის
აქვს საკვები უხილავ ფსკერზე.

2001.

* * *

ვინ შემბრალებს უცხო მიწაზე
ბელურასავით მცივანს და ამტანს,
მე გულს ავყევი და ახლა სიტყვებს
შენს მშრალ კალთაზე ხმაურით ვფანტავ
და თრთის კედლები, რომელშიც ასე
მოჩვენებითი სიმშვიდით ვცხოვრობ
და მხოლოდ შენი სიცილი მავსებს
ამ გადაღლილი საღამოს ბოლოს..

2003.

* * *

დღესაც, ყელზე რომ უხმოდ გეხვევი
და მხრები მითრთის ფოთლისმაგვარად,
ცერებით მიწის სხეულს ვეხები
და ტელეფონით საქმეს ვაგვარებ,
ნუ იფიქრებ, რომ კმაყოფილება
ოდესმე სულის ჯებირს წაღეკავს,
მე ქარიშხლების სუნთქვა ვინებე
და ზეცის ბილიკს ლოცვით ავეკარ.

2003.

* * *

არ ვიცი, როგორ დავიბრუნო
უცხო ქალაქის გულგრილობაში ჩამკვდარი
ჩემი პოეტური აღმაფრენა.
ხანდახან ხელისგულებზე ყვავილებს ვიწყობ
და მოცახცახე მაჭებიდან ვიწყებ სინანულს,
რალაცნაირი, გამჭვირვალე ცრემლებით სავსეს.
აღარ ვიცი, რა სახე მაქვს უცხო ქალაქში -
კითხვისნიშნის თუ უფოთლებო თეთრი ყვავილის,
მივეჩვიე მისალმებებს უცხო ენაზე
და ჭრელ-ჭრულა სახეებში თავის ჩაკარგვას
და ჩემი სისხლის კეთილშობილ, თავმაღალ ყვივლს
მშვიდად ვაფარებ გაძლებს და თმენის სუდარას
და ძველ სხეულში მონატრების სინათლე მივის
და მთვარის სევდა,
ჩემი სულის გზებს რომ ვადარებ
და წარსულს, მთვარით განათებულს,
მწირივით ვუმზერ.

2005.

პარადედი

მაგრამ მე ვისწავლე, რომ უნდა შეემენახა
თითებზე შემხმარი ლექსების ნაწილები
და ყოველ დილით ვყოფილიყავი
ჩვეულებრივი ქალი და დედა,
გამომეხმო გრძელი სევდა განთიადიდან
და თმის სამაგრით შემეკრა ერთად
დაუწერელი ყველა ლექსის მშრალი ცახცახი
და მეკითხა შვილებისთვის გრძელი ზღაპრები,
ჭრელი მითები, მედიდინა ძილისპირული
და ეკვნესათ ჩემს თითებზე შემხმარ სტრიქონებს,
ძარღვებში უხმოდ შესულიყვნენ, სისხლი
აემღვრიათ
და მეცახცახა ციებიანივით,
გამეგლო პარალელები
თითებსა და ძარღვებს შორის,
ჩემს თვალებს შორის, დღეებს შორის,
სიცოცხლეს შორის.

2008.

ბიბლიური

დღეს სამი რამე უნდა გასწავლო:
წერა და წერა და კიდევ წერა.
ჩემი ფანჯარა დაორთქლილია,
ქარი მარტივად ისწორებს პერანგს
და ვდგები. ახლაც ხმაურით ვდგები
და ფანჯრის მინას ცაბცაბით ვაწერ,
რომ უცნაურად დამაჭრეს ფრთები,
რომ მხრებზე მიწის სიმძიმე მაწევს,
რომ შენც ვერასდროს ვერ წაიკითხავ
ვერც ნაწერებს და ვერც სულის ჭრილებს,
რომ დაღლილი ვარ და ნისლიანი
და სევდა ფარავს თითებს და ჭირხლებს
და თითებიდან სიცოცხლე წვეთავს,
გაფითრებული და შემცივნილი
და ფანჯრის მინას აკრული სევდა
ჩემში შემოდის ბიბლიური.

2008.

ფშავში ძველებურ ამბებს ყვებიან

ფშავში ძველებურ ამბებს ყვებიან,
ვაჟაი სუნთქავს ზეცის თავანზე,
თხილიანისკენ მტვრიან გზებია,
ლორღი ხეობას არცთუ ანაზებს
და, მაინც, უცხო ხიბლი ზვირთდება,
როცა შუაფხოს კორდებს ედები,
ერთბაშად გნუსხავს მიწის დიდება
და სიზვიადე ლურჯი ქედების...
ფხოვის ზეცაო, შენ დაგვიფარე
(იახსარს თემის დროშა ფრიალებს),
გულზე სანთლების ტევრი იფარე,
ნუ გაგვიახლებ ძირძველ იარებს...
ფხოვის ზეცაო, სული გაგვითბე
შენი თვალების უცხო სინათლით,
მზის სტრიქონები უხმოდ გარითმე
და გულისგულში დააბინადრე
ის იები და ის ენძელები,
მე რომ პირველად წავართვი მიწას
და, იმის მერე, სუსტი ხელები
საკუთარ ტანზე მესობა ხიწვად...
ფხოვის ზეცაო, ეს მონატრება
ვიცი, სახიერ სევდას მარგუნებს,
გამომიგზავნე პატარა ფთილა
იმ ღრუბლის, შენ რომ იფენ სალბუნად,
გამომიგზავნე ღრუბლების ფთილა -
ჭრილობებს უნდა მივუსალბუნო...

ფხოვის ზეცაო, ძველი ხელებით
ზოგჯერ გიშრისფერ დალალს გიტოვებ,
ნუ მომიგონებ არგახელებით,
ნურც ხსოვნის ბოლოს ნუ მომიტოვებ
და შენი დიდი იდუმალება
გალუმბულ მხრებზე შემომასალტე.
გამაბრუებენ, ალბათ, ქარები,
როცა სიყვარულს ველარ ჩავატევ
ამ სატიალე გულის საზღვრებში
და უსაზღვრობის ფერს შევიფერებ...
ვიცი, სუსტია ფერის გარეშე
ყველა ლოცვა და ყველა სიმღერა
და ფერანთებულ ნატვრით გინატრი
და ვგრძნობ არაგვის ლტოლვას ვნებიანს,
შეშლილს პირველი სხივის სინათლით,
შეშლილს, უღწევს და ველურხმებიანს...

1995.

ბარათი საქართველოს

მე შენ გეკუთვნი და არ ვიცი, როგორ აღმოვჩნდი
ამ უსაზღვრო და მარტოობით შეღებილ ცის ქვეშ,
სადაც ბელურებს წელიწადის ყოველ დროს სცივათ,
სადაც სწავლობენ, რომ წარსულზე მარადი დარდი
სისუსტის დიდი ნიშანია და... არ დარდობენ.

მე კი ვდგავარ და ბედნიერებას ვთამაშობ
უცხო კედლების დუმილში შეყუყუული
და ამ ყოფიდან ამოზრდილი ეკლები მაღრჩობს;
შენი სურნელი შერჩენია სამშვივნელს სარჩოდ
და საოცარი, მადლიანი სიტყვების სარჩევს
ვალაგებ გულში, საგანგებოდ, ხმაურით გდარდობ
ასე ძალიან ავადმყოფს და მაინც მშვენიერს.
და ვამჩნევ, როგორ უკვირთ კედლებს, როგორ
ირეკლავს

გერმანული ბიურგერტუმის ცივი მშვენიება -
ჭრელი, ნატიფი პორცელანი ოქროს ხაზებით -
ჩემს ემოციის მდინარეებს, უსიტყვოდ სუნთქავს
ძველისძველ ბგერებს - კავკასიის ჩამონათალებს -
ქართულ სატკივარს რას გაუგებს დედინაცვალი...
მე კი შენს მკერდზე დამბნევია ყველა მარცვალი,
შენი შვილი ვარ და არ ვიცი, როგორ მოგბანო
ეგ სისხლიანი ჭრილობები, რა დაგაფინო
დაღლილ თვალებზე,
დაჟეჟილ და ნაწამებ მხრებზე,
სიტყვებს და სიტყვებს,
კიდევ სიტყვებს შენთვის გაქურჩებ
და მტკივა გული,
შენ რომ გგავს და... შენ რომ მაჩუქე.

2008.

პოლოტიკის მაგიერ

**„ჩემი ნიდი საქართველო მუდამ
თან დამდევს...“**

- ირმა, შენ ის პოეტი ხარ, რომელიც გარკვეული ხნით მოწყდა ქართულ ლიტერატურულ სივრცეს. ყოველ შემთხვევაში, შენი ახალი არაფერი წამიკითხავს კაი ხანია და ძალიან მიხარია, რომ დაბრუნდი, ახალი ლექსები მოგვიტანე გამოსაქვეყნებლად. იმედი მაქვს, ჩვენი თანამშრომლობა გაგრძელდება თუ ისევ უნდა დაგვეკარგო?

- თავად ფაქტს, რომ ევროპაში ყოფნამ ქართულ ლიტერატურულ სივრცეს მომწყვიტა, მუდმივად განვიცდი, რადგან ვფიქრობ, რომ ქართველ პოეტს ქართული გარემო სჭირდება. თუმცა, ამ ხნის მანძილზე, ქართულ პოეტურ სიტყვასთან ურთიერთობა არასდროს გამინწყვეტია, მშობლიური ენაზე წერა იყო ჩემთვის მუდამ ის უმთავრესი ფაქტორი, რამაც უცხოეთში ქართული სული გადამირჩინა. დაკარგვას ნამდვილად არ ვაპირებ და მადლობის მეტიც არაფერი მეთქმის ძველი მეგობრებისთვის ლიტერატურული წრეებიდან, რომელნიც, წლების მერეც გულისა და გამოცემების კარს ძველებურად მიღებენ.

- სანამ საქართველოდან წახვიდოდი, სამი პოეტური კრებული გქონდა გამოცემული და ალბათ შენი პოეტური საგზალიც ეს იყო. როგორც

ვიცი, შენი ლექსების წიგნი იქაც გამოდის, - გერმანიაში. გვიამბე შენს გერმანულ კრებულზე.

- პირველი პოეტური კრებული - „არარსებული სიტყვა“ 1992 წელს, ძალიან ახალგაზრდამ გამოვეცი. ამ კრებულში მოთავსებული ლექსები მალევე თარგმნა რუსულად თბილისში მცხოვრებმა შესანიშნავმა მთარგმნელმა ბექა ლაშხიამ. სწორედ მისი ინიციატივით გამოიცა 1996 წელს წიგნად ეს თარგმანები, რომელიც მართლაც რომ ილბლიანი საგზალი აღმოჩნდა ჩემთვის ევროპაში. გერმანელმა პოეტმა, აგნეს გისბრეხტმა, რომელიც რუსეთშია დაბადებული და ორი მშობლიური ენა აქვს, რუსულიდან რამდენიმე ლექსი ერთი ამოსუნთქვით თარგმნა გერმანულად. ესეც მისი ინიციატივა იყო, რადგან, როგორც თვითონ ამბობს, ჩემს პოეზიასთან დიდი სულიერი ნათესაობა აკავშირებს... სამი წლის წინ კი ჩემი შემოქმედებით ცნობილი გერმანელი პროფესორი და მწერალი, ული როტფუსი დაინტერესდა. ულიმ ჩემი სამი ლექსი ინტერნეტში აღმოაჩინა, თავად მომძებნა, დანარჩენი ლექსების გაგზავნა მთხოვა და მოგვიანებით თავადვე შეუთანხმდა ერთ-ერთ გამომცემლობას ლექსების წიგნად გამოცემაზე. სხვათაშორის, მის ერთ-ერთ ბოლო რომანში „ლეილა იცინის“, რომელსაც თავის არაჩვეულებრივ მეუღლეს უძღვნის, მოთხრობილი აქვს, როგორ იმოქმედა მასზე ჩემმა ლექსებმა, რამხელა სულიერი ნათესაობა აკავშირებს ჩემს პოეზიასთან. ალბათ მართლა არ იციან მონათესავე სულებმა არც ეროვნება და არც საზღვრები. ჩემთვის კი ყველა ეს მეგობარი, ღმერთისგან გამოგზავნილი

ისეთივე საჩუქარია, როგორც მისგან ნაბოძები პოეტური ნიჭი.

- რას გვეტყვი ჩვენს სიძეზე, ანუ შენს გერმანელ მეუღლეზე, თუ გეხმარება და თუ ესმის შენი, როგორც შემოქმედისა...

- ჩემი მეუღლე - იოახიმ ბრიტცე - პროფესიით ფილოლოგია, სლავისტი. კარგად იცის რუსული, ბულგარული, სერბო-ხორვატული და იაპონური ენები. სწავლობს ქართულსაც. ეწევა მთარგმნელობით მოღვაწეობას და წერს და აქვეყნებს გრამატიკის წიგნებს. მას ძალიან მგრძობიარე სული აქვს და ჩემს შემოქმედებასაც ზუსტად ისე გრძნობს, როგორც ვისურვებდი. იოახიმი ყველაფერში მეხმარება და მხარში მიდგას. იგი ჩემი საუკეთესო მეგობარია.

- შენ ამჟამად მუშაობ გერმანიის რადიომაუნყებლობაში და აგვისსენი, რომელ რადიოში კონკრეტულად და როგორი ხასიათის გადაცემებს აკეთებ?

- რადიო “Bonn/Rhein/Sieg” წლების მანძილზე უთმობს ეთერს უცხოელ ჟურნალისტებს. მე ჩემი ქართული-გერმანული კულტურული გადაცემა ექვსი წლის წინ შევთავაზე მათ და მას შემდეგ გავდივარ ეთერში. ჩემი გადაცემები 28 წუთიანია, ორენოვანი და ქართულ-გერმანულ კულტურულ ურთიერთობებს ეძღვნება. პროფესიით ტელეჟურნალისტი ვარ და საყვარელი საქმე ძალიან დამეხმარა იმაში, რომ ამდენი წელი უცხო ქვეყანაში გამეძლო. თანაც ამ საქმის კეთება ერთგვარი ყოფის გამართლებაა ჩემთვის ჩემი საქართველოს წინაშე.

- როგორ გრძნობ თავს იქ და აქ დაბრუნება

აუცილებლად მიგაჩნია თუ არა?

- მეც, ისევე, როგორც უცხოეთში მცხოვრები ბევრი ქართველი, დაბრუნების იმედით ვცხოვრობ.

- იქნებ არც წასულხარ აქედან?

- ფაქტია, რომ ნავედი, მაგრამ ქართულ სამყაროს არასოდეს მოვწყვეტილვარ, ჩემი წილი საქართველო მუდამ თან დამდევს... მიუხედავად იმისა, რომ გერმანიაში ჩემი საყვარელი ოჯახი მაქვს, მუდმივად თან მდევს გრძნობა, რომ მინა, რომელზეც დავდივარ, ჩემი არ არის და თითქოს ფეხქვეშ მინა არა მაქვს. გერმანია ძალიან სასიამოვნო ქვეყანაა საცხოვრებლად, მაგრამ მე იქ ჩემი სილალე მაკლია, რომელიც მხოლოდ საქართველოში ჩამოსვლისას მიბრუნდება ხოლმე.

- შენ ახლახანს დაიცავი დისერტაცია. რა თემაზეა და რამდენხანს მუშაობდი მასზე?

- ჩემი სადისერტაციო ნაშრომი ეძღვნება თემას: „მეორე მსოფლიო ომის შემდგომი ქართული და გერმანული პოლიტიკური ლირიკა“, რომელშიც გამარჯვებული და დამარცხებული ერების ომისშემდგომი ფსიქიკა, მათი პოეზიაში გადმოცემული სულიერი განწყობაა ასახული და ერთმანეთს შედარებული. თემა საინტერესო გამოვიდა, მასზე მუშაობას 4-5 წელი შევალე და კვლევის პროცესში ჟამი-ჟამ ვინუნუნე კიდეც, რომ ამ არაპოეტურ სამუშაოს დიდხანს ველარ გავუძლებდი...

- იქიდან, უცხო ქვეყნიდან, როგორ აღიქმება შენთვის სამშობლო და აქედან როგორ აღიქმება გერმანია?

- უცხოეთიდან ჩემი სამშობლო ჩემთვის ათმა- აგად ძვირფასია და საყვარელი, მაგრამ ძალიან ავადა და, მიხედვით და პატრონობა სჭირდება. აქედან გერმანია ჩემთვის კეთილ დედინაცვლად აღიქმება, რომლისგანაც სიკეთის მეტი არაფერი მახსოვს და ამიტომ ძალიან მიყვარს და ვაფასებ, თუმცა, ხშირად ვუყვები, რომ ჩემი დედა-სამშობლო მაინც მთელ ქვეყანას მირჩევნია.

- აი, ერთ კვირაში ისევ გერმანიაში დაბრუნდები და რის გაკეთებას აპირებ იქ, როგორც უკვე ფილოლოგიის მეცნიერებათა კანდიდატი და, რაც მთავარია, პოეტი?

- გეგმებზე და სურვილებზე წინასწარ საუბარი მაინცდამაინც არ მიყვარს. მას შემდეგ, რაც მეცნიერულ კვლევას მოვრჩი, თავს მთლიანად შემოქმედებით საქმიანობას, თარგმანებს და კულტურულ ურთიერთობებს მივუძღვნი.

ესაუბრა
მისო მოსულიშვილი,
ჟურნალი
„ლიტერატურული პალიტრა“,
2005 წ.

სარჩევი

- 5 გაზაფხულის და ფოთლის ბალადა
6 პოეტის მონოლოგი
7 იანო...
8 * * * (არ შეიძლება ლექსებს წერდე ძველი ინტიმით)
9 მოდით...
10 * * * (ახლა ამ მიწას ატკივდება ჩემი ცხოვრება)
11 კლდის მონოლოგი
12 ბონის დღიურიდან
13 ფოთლების ხიდი
14 ზ.ბ.-ს
16 ვარ ხმამალალი
18 გასვლა ფოთლიანი წრიდან
19 ნადი...
20 ხსოვნის ნაპირი
21 * * * (ვინ გაჰყვება ჩემს ფიქრიან აჩრდილს)
22 ლამე და გაზაფხული
23 და ეს მზე ჩემი სამოსახლოა
24 * * * (რა იყო-ნუთუ მომეჩვენა თქვენი აჩრდილი)
25 * * * (ბარათი იყო ისეთი თბილი)
26 * * * (გული მაინც თქვენთან დარჩა)
27 იცრემლება ფერი
28 ჩანახატი
29 * * * (მომიფონებენ გულზე იმედად)
30 არაფერი არ ვიცოდი
31 * * * (დგანან მხედრები)
31 * * * (ამ ერთხელ კიდევ მოგიტევებ)
32 * * * (იცინის ბავშვი)
33 შეემშველეთ...
34 * * * (შელამებისას იწყებოდა ქარის კვილი)
35 ცოტა მყოფნიდა
36 იოახიმს
39 წრეზე ბრუნვა

41 მან დაწერა: „ჰაერი მტკივა“
42 * * * (ქალბატონო)
43 *** (როგორ ავივსო)
44 * * * (ბავშვი უცხოა და შეიცვალა)
45 ეკა ასათიანს
46 პარიზის დღიურიდან
47 ორი სიტყვა ცრემლზე და პოეტზე
48 * * * (იმ სურვილებით უნდა გაექვავდე...)
49 * * * (მე უარყოფა ვისწავლე გვიან)
50 * * * (ასეა! ალბათ, გაგიჟება ღირდა ცრემლისთვის...)
51 * * * (მე სოსანისფერ ცრემლში ჩამტოვეს...)
52 თითები სამყაროს ხახაში
53 მე და მინა (პოემა)
63 * * * (და განიცდი...)
64 * * * (ყველაფერი ცრიატდება)
65 * * * (რალაც ძველი დაგიბრუნდება)
66 * * * (შენ არ წახვიდე)
67 * * * (როდის უფეთქავს დედმინას გული)
68 * * * (რას დაინახავ...)
68 * * * (მე უკვე მივიცვალე)
69 * * * (მე დამამსხვრიეს)
70 * * * (მე ფერი არ მაქვს)
70 * * * (შემიყვარდა და ამრტოობაში შემასახლეს)
71 * * * (და პოეტი სხვების თვალის ასახვევად)
72 * * * (როგორ მარადიულად დავისაჯე)
73 * * * (გამოიტირებს განთიადს მნათე)
74 გული - დაგლეჯილი ქიტონია
75 * * * (ვაიმე, დედა, ჩემს საქართველოს...)
76 * * * (გიცან და მაინც ვერ გიცან თითქოს...)
77 * * * (ის ისტორია...)
79 * * * (შირაზის ვარდი ციურ სინათლით...)
80 მოლურჯო თალი

- 81 და, ვხატავ...
- 82 მიყვარდით
- 83 * * * (ალარაფერი აღარ შემეძლო)
- 84 * * * (მოვა ოდმანი - ურცხვი ჯალათი)
- 85 * * * (შენი სიცილი დღესაც ლალია)
- 85 * * * (დავადნობ მკლავებზე სხეულის საცმელებს)
- 86 * * * (დღესაც ზაფხული ჩურჩულებს ჩემში)
- 87 * * * (ალარაფერი შეცვლილა თითქოს...)
- 88 * * * (რატომ გამიშვი იმ წვიმიან ამინდში მარტო)
- 89 გაუგზავნელი ბარათი №1
- 90 გაუგზავნელი ბარათი №2
- 91 * * * (ხომ შეიძლება მთელი ღამე არ დამეძინოს...)
- 92 * * * (შენი ცოდვები...)
- 93 * * * (შენ ვერაფერი ვეღარ შეგცვლის)
- 94 * * * (ღირს სიყვარული მიწის მტვერში?)
- 95 * * * (ოღონდ როცა მარტო იქნები)
- 96 მინაწერი დღიურის ყდაზე
- 97 * * * (მე ასე მსურდა...)
- 98 * * * (რა მერე ... დავმთავრდით)
- 99 * * * (ვიცი განიცდი...)
- 100 * * * (ჩვენი შეხვედრა მუდამ რალაცა...)
- 101 ავდარს მოვგავარ
- 102 გამოსავალი
- 103 * * * (რა სამწუხაროა ...)
- 104 * * * (მე კი ცხადია, არაფერს არ გთხოვ)
- 105 * * * (მე ყველაფერი მშვენივრად მახსოვს)
- 106 * * * (არაფერს ჰგავდა ეს მონატრება)
- 107 * * * (და კიდევ ერთი წერილი შენთან)
- 108 * * * (გემუდარები გამიღე კარი)
- 109 * * * (მე, რა თქმა უნდა, მთავარს ვმაღავდი)
- 110 * * * (ვერ გამოვდივარ იმ წარსულიდან)

112 * * * (ჩემი სახეა სიყვარული)
113 * * * (ეს უცნაური ზრუნვა შემრჩა)
114 * * * (მან თქვა...)
115 კაქტუსის ღერო
116 ლუკას
117 * * * დედა გიმღერის
118 ზამთრის სიმღერა
119 ცხოვრების უჯრაში თოვლია
120 * * * (მელანქოლიის ყოვლადობა)
122 * * * (შესაბამისად-ყველაფერი წარსულს ჩაბარდა)
124 * * * (წვიმის წვეთებში ჩანს რაღაცა უკარებელი)
125 * * * (სად არის ახლა...)
126 * * * (ვერ შემამჩნიეს...)
127 * * * (ო, არა, არა, ეს არ ჰგავდა მზის დაბნელებას)
129 * * * (ლამის წყვილადში...)
130 * * * (რა უნდა გეთქვა)
132 შემოდგომის სალამო
133 ორშაბათი
134 * * * (რაღაცნაირად გულგრილი გავხდი)
135 ნოსტალგია
136 * * * (ამგვარად ვცხოვრობ...)
137 * * * (სხვანაირი ვარ ...)
138 ქ-ს
139 იმედი
140 * * * (ვინ შემიბრალებს უცხო მიწაზე)
141 * * * (დღესაც, ყელზე რომ უხმოდ გეხვევი)
142 * * * (არ ვიცი როგორ დავიბრუნო)
143 პარალელი
144 ძილისპირული
145 ფშავში ძველებურ ამბებს ყვებიან
147 ბარათი საქართველოს
148 ბოლოთქმის მაგიერ

